

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (pierwsza izba)

z dnia 4 września 2019 r. *

Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa – Środki ograniczające skierowane przeciwko osobom, grupom i podmiotom w ramach walki z terroryzmem – Zamrożenie środków finansowych – Możliwość zakwalifikowania organu państwa trzeciego jako właściwej władzy w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB – Podstawa faktyczna decyzji o zamrożeniu środków finansowych – Obowiązek uzasadnienia – Błąd w ocenie – Zasada nieingerencji – Prawo do obrony – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Uwierzytelnienie aktów Rady

W sprawie T-308/18

Hamas, z siedzibą w Dosze (Katar), reprezentowany przez adwokat L. Glock,

strona skarżąca,

przeciwko

Radzie Unii Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez B. Driessena oraz A. Sikorę-Kalędę, a następnie przez B. Driessena oraz S. Van Overmeire'a, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności, po pierwsze, decyzji Rady (WPZiB) 2018/475 z dnia 21 marca 2018 r. w sprawie aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu oraz uchylenia decyzji (WPZiB) 2017/1426 (Dz.U. 2018, L 79, s. 26) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/468 z dnia 21 marca 2018 r. w sprawie wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu, oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1420 (Dz.U. 2018, L 79, s. 7), a po drugie, decyzji Rady (WPZiB) 2018/1084 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji 2018/475 (Dz.U. 2018, L 194, s. 144) i rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1071 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu, oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze 2018/468 (Dz.U. 2018, L 194, s. 23),

SĄD (pierwsza izba),

w składzie: I. Pelikánová, prezes, P. Nihoul (sprawozdawca) i J. Svenningsen, sędziowie,

* Język postępowania: francuski.

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

Rezolucja 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych

- 1 W dniu 28 września 2001 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję 1373 (2001) określającą zakrojoną na szeroką skalę strategię walki z terroryzmem, w szczególności walkę przeciwko finansowaniu terroryzmu. Punkt 1 lit. c) tej rezolucji stanowi między innymi, że wszystkie państwa niezwłocznie zamrożą fundusze i inne aktywa finansowe lub zasoby gospodarcze osób, które popełniają lub usiłują popełnić akty terrorystyczne, ułatwiają ich popełnienie lub w nich uczestniczą, oraz podmiotów należących do tych osób lub przez nie kontrolowanych, a także osób lub podmiotów działających w imieniu lub według poleceń wyżej wspomnianych osób i podmiotów.
- 2 We wspomnianej rezolucji nie przewidziano wykazu osób, podmiotów lub grup, do których mają zastosowanie te środki.

Prawo Unii Europejskiej

- 3 W dniu 27 grudnia 2001 r., mając na uwadze konieczność podjęcia przez Unię działań w celu wprowadzenia w życie rezolucji nr 1373 (2001), Rada Unii Europejskiej przyjęła wspólne stanowisko 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2001, L 344, s. 93). W szczególności art. 2 wspólnego stanowiska 2001/931 przewiduje zamrożenie środków finansowych i innych aktywów finansowych lub zasobów gospodarczych osób, grup i podmiotów zaangażowanych w akty terrorystyczne i wymienionych w wykazie zamieszczonym w załączniku do tego wspólnego stanowiska.
- 4 W tym samym dniu, w celu wdrożenia na poziomie Unii środków opisanych we wspólnym stanowisku 2001/931, Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. 2001, L 344, s. 70), a także decyzję 2001/927/WE ustanawiającą wykaz określony w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. 2001, L 344, s. 83).
- 5 W wykazie załączonym do wspólnego stanowiska 2001/931 oraz w wykazie załączonym do decyzji 2001/927 zawarto nazwę „*Hamas-Izz al-Din al-Qassem (terrorystyczne skrzydło Hamasu)*”. Wspomniane dwa akty były regularnie uaktualniane na podstawie art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, przy czym nazwę „*Hamas-Izz al-Din al-Qassem*” utrzymano we wspomnianych wykazach.
- 6 W dniu 12 września 2003 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko 2003/651/WPZiB uaktualniające wspólne stanowisko 2001/931 i uchylające wspólne stanowisko 2003/482/WPZiB (Dz.U. 2003, L 229, s. 42) oraz decyzję 2003/646/WE wykonującą art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i uchylającą decyzję 2003/480/WE (Dz.U. 2003, L 229, s. 22). Nazwą organizacji umieszczoną w wykazach połączonych z tymi aktami była „*Hamas (w tym Hamas-Izz al-Din al-Qassem)*”.
- 7 Nazwę tej organizacji nadal utrzymano w wykazach załączonych do późniejszych aktów.

Zaskarżone akty

Akty z marca 2018 r.

- 8 W dniu 30 listopada 2017 r. Rada wystosowała do adwokata skarżącego pismo wskazujące, że otrzymała nowe informacje mające znaczenie dla sporządzenia wykazów osób, grup i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przewidzianymi rozporządzeniem nr 2580/2001 oraz że w związku z powyższym zmieniła uzasadnienie. Wyznaczyła skarżącemu termin do dnia 15 grudnia 2017 r. na przedstawienie uwag do tego uaktualnionego uzasadnienia.
- 9 Skarżący nie udzielił odpowiedzi na to pismo.
- 10 W dniu 21 marca 2018 r. Rada przyjęła, po pierwsze, decyzję (WPZiB) 2018/475 dotyczącą aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylenia decyzji (WPZiB) 2017/1426 (Dz.U. 2018, L 79, s. 26), oraz po drugie, rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/468 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1420 (Dz.U. 2018, L 79, s. 7) (zwane dalej łącznie „aktami z marca 2018 r.”). Nazwę „Hamis (w tym Hamis-Izz al-Din al-Qassem)” pozostawiono w wykazach załączonych do tych aktów (zwanymy dalej „spornymi wykazami z marca 2018 r.”).
- 11 Pismem z dnia 22 marca 2018 r. Rada przekazała adwokatowi skarżącego uzasadnienie utrzymania nazwy „Hamis, w tym »Hamis-Izz al-Din al-Qassem«” w spornych wykazach z marca 2018 r., wskazując na możliwość zażądania ponownego rozpatrzenia tych wykazów w ramach art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 12 Dodatkowo w dniu 22 marca 2018 r. Rada opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. 2018, C 107, s. 6).
- 13 W zawiadomieniu tym Rada poinformowała zainteresowane osoby i podmioty, po pierwsze, że uznała, iż powody umieszczenia ich nazwisk lub nazw w wykazach przyjętych na podstawie rozporządzenia nr 2580/2001 wciąż pozostają ważne, dlatego postanowiła pozostawić je w spornych wykazach z marca 2018 r., po drugie, że mogą zwrócić się do niej o uzasadnienie powodów pozostawienia ich nazwisk lub nazw we wspomnianych wykazach, po trzecie, że mogą także w każdej chwili zwrócić się do niej z wnioskiem o ponowne rozważenie decyzji, na podstawie której ich nazwisko lub nazwa zostały umieszczone w rozpatrywanych wykazach, oraz po czwarte, że aby wnioski mogły zostać rozpatrzone podczas następnego przeglądu, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, powinny zostać do niej złożone w terminie do dnia 25 maja 2018 r.
- 14 Skarżący nie ustosunkował się do tego zawiadomienia ani do tego pisma.
- 15 Z uzasadnienia dotyczącego aktów z marca 2018 r. wynika, że w celu umieszczenia nazwy „Hamis, w tym »Hamis-Izz al-Din al-Qassem«” w spornych wykazach z marca 2018 r. Rada oparła się na czterech decyzjach krajowych.
- 16 Pierwsza decyzja krajowa to zarządzenie nr 1261 Secretary of State for the Home Department (ministra spraw wewnętrznych Zjednoczonego Królestwa, zwanego dalej „Home Secretary”) z dnia 29 marca 2001 r. zmieniające UK Terrorism Act 2000 (ustawę Zjednoczonego Królestwa w sprawie terroryzmu z 2000 r.), dotyczące delegalizacji Hamis-Izz al-Din al-Qassem, jako organizacji uczestniczącej w aktach terrorystycznych (zwane dalej „decyzją Home Secretary”).

- 17 Drugą decyzją krajową była decyzja United States Secretary of State (sekretarza stanu Stanów Zjednoczonych) z dnia 8 października 1997 r. uznająca Hamas, na gruncie Immigration and Nationality Act (ustawy Stanów Zjednoczonych o imigracji i obywatelstwie, zwanej dalej „INA”), za „zagraniczną organizację terrorystyczną” (zwana dalej „decyzją amerykańską z 1997 r.”).
- 18 Trzecią decyzją krajową wydał sekretarz stanu Stanów Zjednoczonych w dniu 31 października 2001 r. na mocy Executive Order 13224 (dekretu prezydenckiego nr 13224) (decyzja zwana dalej „decyzją amerykańską z 2001 r.”).
- 19 Czwarta decyzja krajowa została zaś wydana w dniu 23 stycznia 1995 r. na mocy Executive Order 12947 (dekretu prezydenckiego nr 12947) (decyzja zwana dalej „decyzją amerykańską z 1995 r.”).
- 20 W zasadniczej części uzasadnienia aktów z marca 2018 r. Rada stwierdziła przede wszystkim, że każdy z tych aktów krajowych stanowi decyzję właściwej władzy w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i że akty te nadal obowiązują. Następnie wskazała ona, że zbadała, czy dysponuje dowodami przemawiającymi za usunięciem nazwy skarżącego ze spornych wykazów z marca 2018 r., lecz nie ustaliła istnienia takich dowodów. Wreszcie wskazała, że rozważyła kwestię aktualności względów uzasadniających umieszczenie nazwy skarżącego w wykazach dotyczących zamrożenia środków finansowych, i stwierdziła, że nazwę tę należy utrzymać w spornych wykazach z marca 2018 r.
- 21 Ponadto uzasadnienie aktów z marca 2018 r. zawiera załącznik A, dotyczący „decyzji właściwej władzy Zjednoczonego Królestwa”, i załącznik B, dotyczący „decyzji właściwych władz Stanów Zjednoczonych”. Każdy z tych załączników zawiera opis ustawodawstw krajowych, na mocy których przyjęto decyzje organów krajowych, przedstawienie definicji pojęć związanych z terroryzmem, jakie wskazano w tych ustawodawstwach, opis procedur ponownego rozpoznania wspomnianych decyzji, opis okoliczności faktycznych, na których oparły się te organy, oraz stwierdzenie, że te okoliczności faktyczne stanowią akty terrorystyczne w rozumieniu art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 22 W pkt 14 załącznika A do uzasadnienia aktów z marca 2018 r. Rada wskazała różne okoliczności faktyczne przyjęte przez Home Secretary w celu nałożenia zakazu na Hamas-Izz al-Din al-Qassem. Okoliczności te zaistniały w 1994 r. oraz w 1996 r.
- 23 W pkt 15 załącznika A do uzasadnienia aktów z marca 2018 r. Rada wskazała, że we wrześniu 2016 r. w Zjednoczonym Królestwie wspomniany zakaz został ponownie rozważony przez grupę międzyresortową, do której zadań należy ponowne rozpoznanie zakazów i która stwierdziła – na podstawie przedstawionych okoliczności – że nadal można racjonalnie uznać, iż Hamas-Izz al-Din al-Qassem prowadzi działania związane z terroryzmem.
- 24 W pkt 10 załącznika B do uzasadnienia aktów z marca 2018 r. Rada wskazała, że ostatnie ponowne rozważenie decyzji amerykańskiej z 1997 r. kwalifikującej Hamas jako zagraniczną organizację terrorystyczną miało miejsce w dniu 27 lipca 2012 r. i skłoniło rząd amerykański do stwierdzenia, że okoliczności, na których oparto decyzję amerykańską z 1997 r., nie uległy zmianie w sposób uzasadniający cofnięcie wskazania tej organizacji.
- 25 Wreszcie w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia aktów z marca 2018 r. Rada wskazała różne okoliczności faktyczne zaistniałe w latach 2003–2016, na których oparły się organy amerykańskie, aby zakwalifikować skarżącego jako zagraniczną organizację terrorystyczną – bez wskazania decyzji, w których określono owe okoliczności.

Akty z lipca 2018 r.

- 26 W dniu 30 lipca 2018 r. Rada przyjęła, po pierwsze, decyzję (WPZiB) 2018/1084 dotyczącą aktualizacji i zmiany wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i uchylenia decyzji (WPZiB) 2018/475 (Dz.U. 2018, L 194, s. 144), oraz po drugie, rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/1071 dotyczące wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 oraz uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) 2018/468 (Dz.U. 2018, L 194, s. 23) (zwane dalej łącznie „aktami z lipca 2018 r.”). Nazwę „Hamas (w tym Hamas-Izz al-Din al-Qassem)” pozostawiono w wykazach załączonych do tych aktów (zwanymi dalej „spornymi wykazami z lipca 2018 r.”).
- 27 Pismem z dnia 31 lipca 2018 r. Rada przekazała adwokatowi skarżącego uzasadnienie pozostawienia nazwy „Hamas, w tym »Hamas-Izz al-Din al-Qassem«” w spornych wykazach z lipca 2018 r., wskazując na możliwość zażądania ponownego rozpatrzenia tych wykazów w ramach art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 i art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 28 Dodatkowo w dniu 31 lipca 2018 r. Rada opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zawiadomienie dla osób, grup i podmiotów umieszczonych w wykazie przewidzianym w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 (Dz.U. 2018, C 269, s. 3).
- 29 W zawiadomieniu tym Rada poinformowała zainteresowane osoby i podmioty, po pierwsze, że uznała, iż powody umieszczenia ich nazwisk lub nazw w wykazach przyjętych na podstawie rozporządzenia nr 2580/2001 wciąż pozostają ważne, dlatego postanowiła pozostawić je w spornych wykazach z lipca 2018 r., po drugie, że mogą zwrócić się do niej z wnioskiem o uzasadnienie powodów pozostawienia ich nazwisk lub nazw we wspomnianych wykazach, po trzecie, że mogą także w każdej chwili zwrócić się do niej z wnioskiem o ponowne rozważenie decyzji, na podstawie której ich nazwisko lub nazwa zostały umieszczone w rozpatrywanych wykazach, oraz po czwarte, że aby wnioski mogły zostać rozpatrzone podczas następnego przeglądu, zgodnie z art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, powinny zostać do niej złożone w terminie do dnia 1 października 2018 r.
- 30 Uzasadnienie to było identyczne z uzasadnieniem aktów z marca 2018 r., z wyjątkiem kilku różnic formalnych i odniesienia w pkt 16 załącznika B do „prawa do skutecznej ochrony sądowej” w miejsce dotychczasowego „prawa do ochrony sądowej”.
- 31 Skarżący nie ustosunkował się do tego zawiadomienia ani do tego pisma.

Przebieg postępowania i żądania stron

- 32 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 17 maja 2018 r. skarżący wniósł niniejszą skargę.
- 33 W dniu 13 września 2018 r. Rada złożyła odpowiedź na skargę.
- 34 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 14 września 2018 r. skarżący, działając na podstawie art. 86 regulaminu postępowania przed Sądem, dostosował skargę w celu uwzględnienia aktów z lipca 2018 r., w zakresie, w jakim go dotyczyły.
- 35 Pismami z dnia 13 grudnia 2018 r. oraz z dnia 1 marca i 10 kwietnia 2019 r. Sąd w ramach środków organizacji postępowania zadał stronom pytania na piśmie. Strony udzieliły odpowiedzi w wyznaczonym terminie.
- 36 Ponieważ w wyznaczonym terminie do Sądu nie wpłynął wniosek o wyznaczenie rozprawy, na podstawie art. 106 ust. 3 regulaminu postępowania Sąd postanowił orzec w przedmiocie skargi bez przeprowadzenia części ustnej postępowania.

- 37 Skarżący wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności aktów z marca i z lipca 2018 r. (zwanymi „zaskarżonymi aktami”) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego, w tym Hamas-Izz al-Din al-Qassem;
  - obciążenie Rady kosztami postępowania w całości.
- 38 Rada wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi w całości;
  - obciążenie skarżącego kosztami postępowania.

Co do prawa

- 39 Skarżący podnosi siedem zarzutów, dotyczących odpowiednio:
- naruszenia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931;
  - błędów w zakresie prawdziwości okoliczności faktycznych;
  - błędu w ocenie w odniesieniu do uznania organizacji Hamas za organizację terrorystyczną;
  - naruszenia zasady nieingerencji;
  - niewystarczającego uwzględnienia rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu;
  - naruszenia obowiązku uzasadnienia;
  - naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 40 W dniu 19 marca 2019 r., w odpowiedzi na pytanie zadane przez Sąd w dniu 1 marca 2019 r. w ramach środków organizacji postępowania, skarżący podniósł zarzut ósmy, dotyczący „braku uwierzytelnienia przedstawionego uzasadnienia”.
- 41 Sąd uważa za wskazane zbadanie zarzutu szóstego w drugiej kolejności.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931

- 42 W ramach zarzutu pierwszego, po przedstawieniu swoich uwag w przedmiocie identyfikacji organizacji, o których mowa w decyzjach Home Secretary i decyzjach amerykańskich z 1995 r., 1997 r. oraz 2001 r. (zwanymi dalej łącznie „decyzjami amerykańskimi”), skarżący zarzuca Radzie naruszenie art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 poprzez zakwalifikowanie wspomnianych decyzji jako decyzji podjętych przez właściwe władze w rozumieniu tego przepisu.
- 43 W tym względzie należy wskazać, że przepis, na który powołuje się skarżący, dotyczy umieszczenia nazwisk osób i nazw podmiotów w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych, podczas gdy niniejsza skarga dotyczy decyzji przyjętych na podstawie art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931, który odnosi się do pozostawienia nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w takich wykazach.

44 Jednak zdaniem Trybunału pozostawienie nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazie osób lub podmiotów, których środki finansowe zostają zamrożone, stanowi w istocie przedłużenie pierwotnego umieszczenia i wymaga z tego względu dalszego istnienia ryzyka uczestniczenia danej osoby lub podmiotu w działalności terrorystycznej, jakie zostało początkowo stwierdzone przez Radę w oparciu o decyzję krajową, która służyła za podstawę temu pierwotnemu umieszczeniu (wyroki: z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 61; z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, pkt 39).

45 Zarzut ten jest zatem istotny dla sprawy.

46 W celu jego analizy należy, po określeniu organizacji, o których mowa w uwzględnionych przez Radę decyzjach właściwych organów, zbadać krytyczne uwagi dotyczące decyzji organów amerykańskich, a następnie uwagi dotyczące zarówno decyzji organów amerykańskich, jak i decyzji Home Secretary.

W przedmiocie identyfikacji organizacji, o których mowa w uwzględnionych przez Radę decyzjach właściwych organów

47 Skarżący wskazuje, że według uzasadnienia przekazanego przez Radę zaskarżone akty są oparte na decyzji Home Secretary, w której określono zakaz dotyczący Hamas-Izz al-Din al-Qassem, zbrojnego ramienia Hamasu, a także na trzech decyzjach amerykańskich, w których odniesiono się do Hamasu bez dalszych uściśleń.

48 Skarżący wątpi w to, że w wykazie organy amerykańskie miały zamiar wskazać Hamas w całości, i jest zdania, że Rada – stwierdzając, że tak jest – dokonała rozszerzającej interpretacji ich decyzji, która nie wynika jasno z wykazów opublikowanych przez wspomniane organy.

49 W tym względzie należy stwierdzić, że w decyzjach amerykańskich wyraźnie wskazano „Hamas”, a wskazanie to poszerzono w decyzjach amerykańskich z 1997 r. i 2001 r. o tuzin innych nazw – w tym „brygady Izz-Al-Din Al-Qassam” – pod którą to nazwą ruch ten był także znany.

50 Powyższej okoliczności nie można interpretować, wbrew temu, co twierdzi skarżący, w ten sposób, że oznacza ona, iż organy amerykańskie zamierzały w konsekwencji ograniczyć wskazanie do samego „Hamas-Izz al-Din al-Qassem”. Przede wszystkim wśród tych dodatkowych nazw wskazano nazwy odnoszące się do Hamasu jako całości, takie jak „Islamic Resistance Movement”, co stanowi tłumaczenie na język angielski wyrażenia „Harakat Al-Muqawama Al-Islamia”, czyli innej istniejącej również nazwy, której akronimem jest „Hamas”. Następnie wymienienie tych różnych nazw ma jedynie na celu zapewnienie odpowiedniej skuteczności środka przyjętego przeciwko Hamasowi dzięki umożliwieniu stosowania go do Hamasu w oparciu o wszystkie znane nazwy i frakcje.

51 Z powyższych rozważań wynika, że decyzja Home Secretary dotyczy Hamas-Izz al-Din al-Qassem, podczas gdy decyzje amerykańskie dotyczą Hamasu, w tym Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

W przedmiocie krytycznych uwag dotyczących decyzji organów amerykańskich

52 Skarżący jest zdania, że Rada nie może oprzeć zaskarżonych aktów na decyzjach organów amerykańskich, ponieważ Stany Zjednoczone są państwem trzecim, i że co do zasady organy Stanów Zjednoczonych nie są „właściwymi władzami” w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.

53 W tym względzie skarżący podnosi zasadniczo, że system ustanowiony przez art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 opiera się na zaufaniu do organów krajowych, które to zaufanie za podstawę ma zasadę lojalnej współpracy między Radą i państwami członkowskimi Unii, dzielenie wspólnych wartości zapisanych w traktatach oraz stosowanie wspólnych standardów, w tym Europejskiej

konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. Zdaniem skarżącego organy państw trzecich nie mogą korzystać z tego zaufania.

- 54 W tym względzie należy wskazać, że według Trybunału pojęcie „właściwej władzy” użyte w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 nie ogranicza się do organów państw członkowskich, lecz może co do zasady obejmować także organy państw trzecich (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 22).
- 55 Przyjęta przez Trybunał wykładnia jest uzasadniona, po pierwsze, w świetle brzmienia art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, który nie ogranicza pojęcia „właściwych władz” do organów państw członkowskich, oraz po drugie, w świetle celu tego wspólnego stanowiska, które przyjęto w celu wykonania rezolucji nr 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych zmierzającej do intensyfikacji walki z terroryzmem na poziomie światowym poprzez systematyczną i ścisłą współpracę wszystkich państw (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 23).
- 56 Tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby uznano, że organ państwa trzeciego może być właściwą władzą w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, skarżący twierdzi, że ważność przyjętych przez Radę aktów zależy także od ustaleń, jakich powinna dokonać Rada, aby upewnić się w szczególności co do zgodności ustawodawstwa amerykańskiego z zasadą poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 57 W niniejszym zaś wypadku w uzasadnieniu zaskarżonych aktów Rada ograniczyła się w istocie zdaniem skarżącego do opisanie procedur ponownego rozpoznania i do wskazania, że istnieje możliwość odwołania – bez zbadania, czy zagwarantowano prawo do obrony i prawo do skutecznej ochrony sądowej.
- 58 W tym względzie należy stwierdzić, że według Trybunału w przypadku, gdy Rada opiera się na decyzji państwa trzeciego, musi uprzednio sprawdzić, czy decyzja ta została wydana z poszanowaniem prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej (zob. podobnie wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 31).
- 59 W uzasadnieniach dotyczących jej własnych decyzji Rada powinna zamieścić wskazówki umożliwiające uznanie, że takiego sprawdzenia dokonała (zob. podobnie wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 31).
- 60 W tym celu we wspomnianym uzasadnieniu Rada powinna wskazać względy, dla których stwierdziła, że decyzja państwa trzeciego, na której Rada się opiera, została przyjęta z poszanowaniem zasady prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej (wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 33).
- 61 Zgodnie z orzecnictwem umieszczane w uzasadnieniach informacje na temat tej oceny mogą być, w stosownych przypadkach, związane (zob. podobnie wyrok z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 33).
- 62 To w świetle orzecnictwa wspomnianego w pkt 58–61 powyżej należy rozpatrzeć argumenty podnoszone przez skarżącego w odniesieniu do, po pierwsze, zasady poszanowania prawa do obrony, oraz po drugie, prawa do skutecznej ochrony sądowej.
- 63 Co się tyczy poszanowania prawa do obrony, skarżący twierdzi, że w uzasadnieniu zaskarżonych aktów Rada nie zawarła wskazań dotyczących powodów, dla których w ramach badania stwierdziła, że w Stanach Zjednoczonych poszanowanie tej zasady w ramach procedur administracyjnych dotyczących określenia organizacji jako terrorystycznych jest zagwarantowane.

- 64 Co więcej, zdaniem skarżącego ustawodawstwo amerykańskie nie wymaga powiadomienia o decyzjach przyjętych przez organy w tej dziedzinie ani nawet ich uzasadnienia. Skarżący twierdzi, że o ile w art. 219 INA, na którym oparto decyzję amerykańską z 1997 r., wymieniono obowiązek opublikowania decyzji w sprawie określenia danej organizacji jako terrorystycznej w rejestrze federalnym, o tyle sytuacja taka nie ma miejsca w wypadku dekretu prezydenta nr 13224, na którym oparto decyzję amerykańską z 2001 r. i który nie przewiduje żadnego środka o takim charakterze.
- 65 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem zasada poszanowania prawa do obrony wymaga, aby adresaci decyzji, które dotyczą w sposób istotny ich interesów, mieli możliwość przedstawienia w sposób użyteczny swojego stanowiska na temat okoliczności uwzględnionych na ich niekorzyść przy wydawaniu spornych decyzji (zob. podobnie wyrok z dnia 26 września 2013 r., *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, pkt 83 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 66 W przypadku środków zmierzających do umieszczenia nazwisk osób lub nazw podmiotów w wykazie dotyczącym zamrożenia środków finansowych owa zasada wymaga poinformowania tych osób lub podmiotów o tych środkach równocześnie z ich przyjęciem lub bezpośrednio po ich przyjęciu (zob. podobnie wyrok z dnia 21 grudnia 2011 r., *France/People’s Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, EU:C:2011:853, pkt 61).
- 67 W pkt 16 załącznika B do uzasadnienia odnoszącego się do zaskarżonych aktów Rada stwierdza, co następuje:
- „Co się tyczy procedur ponownego rozpoznania i opisu dostępnych środków odwoławczych Rada jest zdania, że ustawodawstwo Stanów Zjednoczonych zapewnia poszanowanie prawa do obrony [...]”.
- 68 Wskazane przez Radę w uzasadnieniu dotyczącym zaskarżonych aktów informacje różnią się następnie w zależności od rozpatrywanych decyzji amerykańskich.
- 69 Po pierwsze, co się tyczy dekretów prezydenta 12947 i 13224, na których oparto decyzje amerykańskie z 1995 r. i 2001 r., przedstawiony przez Radę ogólny opis nie zawiera wskazania żadnego obowiązku organów amerykańskich związanego z przekazaniem zainteresowanemu uzasadnienia ani nawet z opublikowaniem tych decyzji.
- 70 Z powyższego wynika, że w wypadku tych dwóch decyzji nie zweryfikowano poszanowania prawa do obrony i że w konsekwencji, zgodnie z orzecznictwem wspomnianym w pkt 58–61 powyżej, decyzje te nie mogą być podstawą zaskarżonych aktów.
- 71 Po drugie, co się tyczy decyzji amerykańskiej z 1997 r., prawdą jest, jak wyjaśnia Rada, że na podstawie INA decyzje o uznaniu zagranicznych organizacji za organizacje terrorystyczne i decyzje wydawane w następstwie cofnięcia tej kwalifikacji są publikowane w rejestrze federalnym. Niemniej jednak Rada nie przedstawiła żadnej informacji w kwestii tego, czy w niniejszej sprawie opublikowana decyzja amerykańska z 1997 r. zawierała jakiegokolwiek uzasadnienie. Co więcej, z uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów nie wynika również, by – poza sentencją rzeczonoj decyzji – organy amerykańskie udostępniły skarżącemu w jakikolwiek sposób informację o powodach jej przyjęcia.
- 72 W tych okolicznościach należy zbadać, czy informacja, że decyzję opublikowano w dzienniku urzędowym państwa trzeciego, wystarcza do stwierdzenia, że Rada, zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 58–61 powyżej, dochowała obowiązku zbadania, czy w państwach trzecich, w których przyjęto decyzje stanowiące podstawę zaskarżonych aktów, zapewniono poszanowanie prawa do obrony.
- 73 W tym celu należy odnieść się do sprawy, w której wydano wyroki z dnia 26 lipca 2017 r., *Rada/LTTE* (C-599/14 P, EU:C:2017:583) oraz z dnia 16 października 2014 r., *LTTE/Rada* (T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885). W owej sprawie w uzasadnieniu dotyczącym jednego z rozpatrywanych aktów Rada

wskazała, że decyzje organów danego państwa trzeciego zostały opublikowane w dzienniku urzędowym tego państwa, bez podania innych informacji (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 145).

- 74 W wyroku z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 36, 37) Trybunał – rozpatrując w całości wszystkie wzmianki dotyczące decyzji organów państwa trzeciego, jakie zawarto w przedstawieniu uzasadnienia rozporządzenia Rady – orzekł, że są one niewystarczające, aby można było dokonać stwierdzenia, że instytucja ta przeprowadziła wymagane badanie w odniesieniu do poszanowania prawa do obrony w tym państwie trzecim.
- 75 W niniejszej sprawie taki sam wniosek należy wywieść, z takich samych powodów, w odniesieniu do jedynej informacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonych aktów, zgodnie z którą decyzja amerykańska z 1997 r. została opublikowana w Stanach Zjednoczonych w rejestrze federalnym.
- 76 Z powyższych względów, i bez potrzeby badania kwestii poszanowania prawa do skutecznej ochrony sądowej, należy stwierdzić, że w niniejszym wypadku uzasadnienie dotyczące decyzji amerykańskich jest niewystarczające, w związku z czym te ostatnie nie mogą stanowić podstawy zaskarżonych aktów.
- 77 Ponieważ art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 nie wymaga, by akty Rady opierały się na kilku decyzjach właściwych organów, zaskarżone akty mogły – w odniesieniu do umieszczenia nazwy skarżącego w spornych wykazach z marca i z lipca 2018 r. (zwanym dalej „spornymi wykazami”) – opierać się tylko na decyzji Home Secretary, w związku z czym należy kontynuować badanie skargi, ograniczając je do zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim są one oparte na tej ostatniej decyzji.

W przedmiocie krytycznych uwag dotyczących zarówno decyzji Home Secretary, jak i decyzji organów amerykańskich

- 78 Skarżący twierdzi, że z trzech powodów decyzja Home Secretary i decyzje organów amerykańskich, na których oparto zaskarżone akty, nie stanowią „decyzji właściwych władz” w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 79 Powody te zostaną rozpatrzone poniżej w zakresie, w jakim są one związane z decyzją przyjętą przez Home Secretary, zgodnie z pkt 77 powyżej.

– W przedmiocie obowiązku uprzywilejowania organów sądowych

- 80 Skarżący podnosi, że zgodnie z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 Rada może oprzeć się na decyzjach administracyjnych, jedynie gdy organy sądowe nie mają żadnej kompetencji w dziedzinie walki z terroryzmem. Taka sytuacja nie ma zaś miejsca w niniejszym wypadku, ponieważ w Zjednoczonym Królestwie organy sądowe mają kompetencje w tej dziedzinie. Rada nie może zatem uwzględnić decyzji Home Secretary w zaskarżonych aktach.
- 81 Rada nie zgadza się z tą argumentacją.
- 82 W tym względzie należy wskazać, że zgodnie z orzecznictwem charakter administracyjny, a nie sądowy, danej decyzji nie jest rozstrzygający dla celów stosowania art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, ponieważ samo brzmienie tego przepisu przewiduje wyraźnie, że organ inny niż sądowy może zostać zakwalifikowany jako właściwa władza w rozumieniu tego przepisu (wyroki: z dnia 23 października 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 144, 145; z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 105).

- 83 Nawet jeśli art. 1 ust. 4 akapit drugi wspólnego stanowiska 2001/931 zawiera preferencję dotyczącą decyzji pochodzących od organów sądowych, nie wyklucza on w żaden sposób brania pod uwagę decyzji pochodzących od organów administracyjnych, gdy, po pierwsze, w świetle prawa krajowego organy te rzeczywiście posiadają kompetencję do wydawania decyzji dotyczących środków ograniczających wobec ugrupowań zaangażowanych w terroryzm, i po drugie, gdy organy te, mimo iż mają status wyłącznie organów administracyjnych, mogą jednak być uważane za „równoważne” organom sądowym (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 107).
- 84 Zgodnie z orzecznictwem organy administracyjne należy uznać za równoważne organom sądowym, gdy od wydanych przez nie decyzji przysługuje środek odwoławczy do sądu (wyrok z dnia 23 października 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 145).
- 85 W konsekwencji fakt, że sądy państwa członkowskiego posiadają kompetencję w dziedzinie zwalczania terroryzmu, nie stoi na przeszkodzie temu, aby Rada brała pod uwagę decyzje wydane przez krajowe organy administracyjne, którym zostało powierzone przyjmowanie środków ograniczających w dziedzinie terroryzmu (zob. podobnie wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 108).
- 86 W niniejszym przypadku, jak wynika z informacji przedstawionych przez Radę, decyzje Home Secretary mogą być przedmiotem odwołania do Proscribed Organisations Appeal Commission (komisji odwoławczej ds. zdelegalizowanych organizacji, Zjednoczone Królestwo), która rozstrzyga przy zastosowaniu zasad kontroli sądowej, a każda ze stron może odwołać się w kwestii prawnej od takiej decyzji komisji odwoławczej ds. zdelegalizowanych organizacji do sądu apelacyjnego, jeśli otrzyma zezwolenie od tejże komisji lub, w razie jego braku, od sądu apelacyjnego (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r., Organisation des Modjahedines du peuple d’Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 2).
- 87 W tych okolicznościach wydaje się, że decyzje Home Secretary mogą być przedmiotem kontroli sądowej, zatem na podstawie orzecznictwa przywołanego w pkt 83 i 84 powyżej wspomniany organ administracyjny musi być uważany za odpowiednik organu sądowego, a więc, jak twierdzi Rada, za właściwą władzę na gruncie art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, który wielokrotnie wypowiadał się już w tej sprawie (wyroki: z dnia 23 października 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 144; z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 120–123).
- 88 Z powyższych rozważań wynika, że nie można stwierdzić nieważności zaskarżonych aktów z tego względu, że w ich uzasadnieniu Rada odniosła się do decyzji Home Secretary, który jest organem administracyjnym.
- *W przedmiocie okoliczności, że decyzja Home Secretary jest tożsama z umieszczeniem w wykazie organizacji terrorystycznych*
- 89 Skarżący twierdzi, że działanie właściwych organów, do których odniesiono się w zaskarżonych aktach, w tym Home Secretary, polega w praktyce na sporządzaniu wykazów organizacji terrorystycznych, aby nałożyć na nie środki ograniczające. Ta działalność polegająca na sporządzaniu wykazów nie jest właściwością związaną ze stosowaniem sankcji karnych, którą można by porównać ze „wszczęciem dochodzenia lub postępowania [śledztwa]” lub też ze „skazaniem” – stanowiącymi kompetencje, jakie powinna posiadać „właściwa władza” zgodnie z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 90 Komisja kwestionuje zasadność tej argumentacji.

- 91 W tym względzie należy wskazać, że zgodnie z orzecznictwem wspólne stanowisko 2001/931 nie wymaga, by decyzja właściwej władzy wpisywała się w ramy postępowania karnego sensu stricto, pod warunkiem że – pod względem celów zamierzonych we wspomnianym wspólnym stanowisku w ramach wdrożenia rezolucji nr 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych – rozpatrywana procedura krajowa ma za przedmiot walkę z terroryzmem w szerokim rozumieniu (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 113).
- 92 Podobnie Trybunał stwierdził, że ochrona danych osób nie jest zagrożona, jeżeli decyzja organu krajowego nie wpisuje się w ramy postępowania mającego na celu wymierzenie sankcji karnych, lecz postępowania mającego na celu zastosowanie środków o charakterze prewencyjnym (wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Al-Aqsa/Rada i Niderlandy/Al-Aqsa, C-539/10 P i C-550/10 P, EU:C:2012:711, pkt 70).
- 93 W niniejszej sprawie decyzja Home Secretary ustanawia środki delegalizujące organizacje uznawane za terrorystyczne, a tym samym, jak wymaga tego orzecznictwo, jest elementem procedury krajowej mającej na celu, przede wszystkim, zastosowanie wobec skarżącego środków o charakterze prewencyjnym lub represyjnym w ramach walki z terroryzmem (zob. podobnie wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 115).
- 94 Co się tyczy okoliczności, że dane organy prowadzą wykaz osób lub podmiotów zaangażowanych w terroryzm, należy podkreślić, iż nie oznacza to samo w sobie, że organy te nie przeprowadziły indywidualnej oceny każdej z tych osób lub każdego z tych podmiotów przed umieszczeniem we wspomnianych wykazach ani że ocena ta musi być arbitralna lub pozbawiona podstaw (zob. podobnie wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 118).
- 95 Tym, co istotne, nie jest mianowicie to, że działanie odnośnych organów administracyjnych prowadzi do umieszczenia w wykazie nazwisk osób lub nazw podmiotów zaangażowanych w terroryzm, lecz to, by działanie to było wykonywane w sposób obwarowany dostatecznymi gwarancjami, aby Rada mogła oprzeć się na nim w celu wydania jej własnej decyzji o umieszczeniu w wykazie (zob. podobnie wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 118).
- 96 W konsekwencji skarżący błędnie twierdzi, że uprawnienie do sporządzania wykazów nie może charakteryzować właściwej władzy w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 97 Wniosku tego nie mogą podważyć pozostałe argumenty przedstawione przez skarżącego.
- 98 W pierwszej kolejności skarżący podnosi, że zgodnie z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 Rada może uwzględniać jedynie wykazy sporządzone przez Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych.
- 99 Nie można uwzględnić tego argumentu, ponieważ celem art. 1 ust. 4 akapit pierwszy zdanie ostatnie wspólnego stanowiska 2001/931 jest jedynie przyznanie Radzie dodatkowej możliwości dokonania wpisu w wykazie – obok możliwości dokonania wpisów na podstawie decyzji właściwych organów krajowych.
- 100 W drugiej kolejności skarżący podkreśla, że ze względu na to, iż Rada publikuje wykazy wskazane przez właściwe organy, wykaz sporządzony przez Unię sprowadza się w istocie do wykazu zawierającego wykazy, rozszerzając w ten sposób na Unię zakres stosowania krajowych środków administracyjnych przyjętych, w danym wypadku, przez organy państw trzecich – bez powiadomienia o tym zainteresowanych osób i bez umożliwienia im skutecznej obrony.

- 101 W tym względzie należy stwierdzić, że – jak wskazał skarżący – Rada, gdy identyfikuje osoby lub podmioty objęte zamrożeniem środków finansowych, opiera się na stwierdzeniach dokonanych przez właściwe organy.
- 102 W ramach wspólnego stanowiska 2001/931 wprowadzono szczególną formę współpracy między organami państw członkowskich a instytucjami Unii Europejskiej, skutkującą nałożeniem na Radę wymogu polegania w miarę możliwości na ocenie właściwych organów krajowych (zob. podobnie wyroki: z dnia 23 października 2008 r., *People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada*, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 133; z dnia 4 grudnia 2008 r., *People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada*, T-284/08, EU:T:2008:550, pkt 53).
- 103 Co do zasady Rada nie wypowiada się w przedmiocie przestrzegania praw podstawowych zainteresowanej osoby przez organy państw członkowskich, które to uprawnienie należy do właściwych sądów krajowych (zob. podobnie wyrok z dnia 11 lipca 2007 r., *Sison/Rada*, T-47/03, niepublikowany, EU:T:2007:207, pkt 168).
- 104 Jedynie w drodze wyjątku, gdy skarżący kwestionuje w oparciu o konkretne dowody okoliczność, że organy państw członkowskich zapewniły poszanowanie praw podstawowych, Sąd powinien zbadać, czy owo poszanowanie faktycznie zapewniono [zob. analogicznie wyrok z dnia 25 lipca 2018 r., *Minister for Justice and Equality (Nieprawidłowości w systemie sądownictwa)*, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, pkt 36].
- 105 Natomiast jeśli chodzi o organy państw trzecich Rada powinna, jak wskazano w pkt 58 i 59 powyżej, z urzędu upewnić się, czy owe gwarancje zostały faktycznie zastosowane, i uzasadnić swoją decyzję w tym względzie.
- 106 Z powyższych rozważań wynika, że nie można stwierdzić nieważności zaskarżonych aktów z tego powodu, iż działanie Home Secretary polega na sporządzeniu wykazów organizacji terrorystycznych.

– W przedmiocie braku poważnych i wiarygodnych dowodów lub poszlak leżących u podstaw decyzji Home Secretary

- 107 Skarżący jest zdania, że ze względu na to, iż Rada oparła się na decyzji administracyjnej, a nie na orzeczeniu sądu, powinna była wykazać w zaskarżonych aktach, że decyzja ta opiera się „na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach”, zgodnie z wymogami określonymi w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 108 Ponieważ argumentacja ta nie dotyczy kwalifikacji jako „decyzji podjętej przez właściwą władzę” w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, która jest przedmiotem niniejszego zarzutu, zostanie ona przeanalizowana poniżej, w ramach zarzutu szóstego.

– W przedmiocie wprowadzenia w błąd w odniesieniu do faktów, wywodzonych z przywołanych decyzji właściwych organów oraz wywodzonych z innych źródeł

- 109 W odniesieniu do faktów uzasadniających pozostawienie jego nazwy w spornych wykazach skarżący uważa, że w uzasadnieniu dotyczącym zaskarżonych aktów Rada powinna była wskazać, czy fakty te pochodzą z decyzji krajowej czy publicznego źródła, ponieważ reguły dowodowe różnią się w tych dwóch przypadkach. W pierwszym przypadku Rada powinna wykazać, że decyzja krajowa została przyjęta przez właściwy organ w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, podczas gdy w drugim przypadku dowód podlega swobodnej ocenie.

- 110 Tymczasem w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia odnoszącego się do zaskarżonych aktów Rada nie wskazała źródła określającego fakty zaistniałe w okresie od lipca 2014 r. do kwietnia 2016 r., które to fakty nie mogły być wywiedzione z decyzji uznających skarżącego za zagraniczną organizację terrorystyczną, ponieważ – jak wskazano w pkt 10 tego samego załącznika – ostatni przegląd w tym zakresie został przeprowadzony w lipcu 2012 r.
- 111 Ponieważ kwestia ta nie dotyczy art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, odnoszącego się do umieszczenia nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazie dotyczącym zamrożenia środków finansowych, dotyczy zaś uzasadnienia zaskarżonych aktów, należy zająć się nią w ramach przedstawionej poniżej analizy zarzutu szóstego.

Wnioski w przedmiocie zarzutu pierwszego

- 112 Z pkt 58–76 powyżej wynika, że jeśli chodzi o umieszczenie nazwy skarżącego w spornych wykazach, decyzje amerykańskie nie mogły stanowić podstawy zaskarżonych aktów, ponieważ Rada naruszyła obowiązek uzasadnienia w zakresie zweryfikowania przestrzegania zasady poszanowania prawa do obrony w Stanach Zjednoczonych.
- 113 Ponadto z pkt 49–51 powyżej wynika, że wspomniane decyzje amerykańskie dotyczyły Hamasu jako całości, natomiast decyzja Home Secretary dotyczyła tylko Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 114 Zdaniem skarżącego okoliczność ta oznacza, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim dotyczą Hamasu, oraz że akty te mogą zostać utrzymane tylko w zakresie, w jakim dotyczą one Hamas-Izz al-Din al-Qassem. W istocie należy dokonać rozróżnienia pomiędzy tymi dwoma podmiotami, ponieważ Hamas jest partią polityczną biorącą legalnie udział w wyborach i należącą do palestyńskiego rządu, zaś Hamas-Izz al-Din al-Qassem jest ruchem oporu przeciwko okupacji izraelskiej.
- 115 Argument ten został zakwestionowany przez Radę, która uważa, że nie można dokonywać rozróżnienia pomiędzy tymi dwoma podmiotami. Na poparcie swego stanowiska w odpowiedzi na skargę Rada przytacza w szczególności oświadczenie skarżącego, w którym przedstawia on swoją organizację jako obejmującą oba te podmioty. Oświadczenie to brzmi w następujący sposób [zob. pkt 19 odpowiedzi na skargę powielający pkt 7 i 8 skargi wniesionej przez skarżącego w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 14 grudnia 2018 r., Hamas/Rada (T-400/10 RENV, odwołanie w toku, EU:T:2018:966)]:

„Hamas obejmuje biuro polityczne i odłamy zbrojne: brygady Ezzedine Al-Qassam [= Hamas IDQ]. Zarząd Hamasu jest dwuczłonowy. Zarząd wewnętrzny, rozdzielony między Zachodni Brzeg i Strefę Gazy, a także zarząd zewnętrzny znajdujący się w Syrii [...]. Mimo że zbrojne ramię cieszy się względną niezależnością, nadal podlega ono ogólnym strategiom opracowanym przez biuro polityczne. Biuro polityczne podejmuje decyzje, a brygady przestrzegają tych decyzji ze względu na silną solidarność wynikającą z religijnego charakteru ruchu”.

- 116 Powyższe oświadczenie ma znaczną moc dowodową, ponieważ, po pierwsze, jak podkreśla Rada, zostało ono dokonane przez samego skarżącego, oraz po drugie, nie zostało następnie podważone przez skarżącego za pomocą wiarygodnych i konkretnych dowodów.
- 117 W tym względzie należy zauważyć, że skarżący nie skorzystał z oferowanej przez art. 83 ust. 2 regulaminu postępowania przed Sądem możliwości uzupełnienia akt sprawy, po tym jak na mocy ust. 1 tego samego przepisu Sąd zdecydował, iż druga wymiana pism procesowych nie jest konieczna.

- 118 W tych okolicznościach nie można stwierdzić – dla celów określenia skutków wynikających z odpowiedzi udzielonej na zarzut pierwszy w ramach niniejszej skargi – że Hamas-Izz al-Din al-Qassem jest organizacją odrębną od Hamasu (zob. podobnie wyroki: z dnia 29 kwietnia 2015 r., Bank of Industry and Mine/Rada, T-10/13, EU:T:2015:235, pkt 182, 183, 185; z dnia 29 kwietnia 2015 r., National Iranian Gas Company/Rada, T-9/13, niepublikowany, EU:T:2015:236, pkt 163, 164).
- 119 Sytuacja taka ma miejsce tym bardziej, że – wówczas gdy środki w postaci zamrożenia środków finansowych obowiązywały już w odniesieniu do niego przez szereg lat – Hamas nie dążył do wykazania przed Radą, iż wcale nie jest związany z aktami, które skutkowały przyjęciem tych środków, odróżniając się w sposób rozwiewający wszelkie wątpliwości od Hamas-Izz al-Din al-Qassem, która to organizacja zdaniem skarżącego jako jedyna ponosi odpowiedzialność za te akty.
- 120 Z wyżej wymienionych względów i z zastrzeżeniem analizy argumentów wskazanych w pkt 107, 109 i 110 powyżej zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego, opartego na naruszeniu obowiązku uzasadnienia

- 121 Zarzut szósty dzieli się na trzy części.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu szóstego

- 122 Jak wskazano już w pkt 107 powyżej, skarżący podnosi, że w uzasadnieniu dotyczącym zaskarżonych aktów Rada powinna była wskazać „poważne i wiarygodne dowody lub poszlaki”, na których oparte były decyzje właściwych organów.
- 123 Rada uważa, że argument ten jest bezzasadny.
- 124 Mając na względzie pkt 77 powyżej, zarzut ten należy jedynie rozpatryć w zakresie, w jakim dotyczy on decyzji Home Secretary.
- 125 W tym względzie należy stwierdzić, że zarzut ten opiera się na błędnych ustaleniach faktycznych. Wbrew temu, co twierdzi skarżący, w pkt 14 załącznika A do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów Rada wskazała bowiem okoliczności faktyczne leżące u podstaw decyzji Home Secretary.
- 126 W każdym wypadku argument ten jest bezpodstawny.
- 127 W tym względzie należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 1 ust. 4 akapit pierwszy wspólnego stanowiska 2001/931 wykazy osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych są ustalane na podstawie dokładnych informacji lub materiałów zawartych w dokumentacji, które wskazują, że decyzja została podjęta przez właściwą – w odniesieniu do danych osób i podmiotów – władzę, niezależnie od tego, czy chodzi o wszczęcie dochodzenia lub śledztwa w sprawie o akt terrorystyczny, usiłowanie popełnienia takiego aktu, uczestniczenia w nim lub ułatwienia dokonania takiego aktu „opartego na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach”, czy też o skazanie za takie czyny.
- 128 Z ogólnej systematyki tego przepisu wynika, że ciążący na Radzie wymóg, aby przed umieszczeniem nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych na podstawie decyzji wydanych przez właściwe organy zweryfikować, czy decyzje te opierały się „na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach”, dotyczy tylko decyzji odnoszących się do wszczęcia dochodzenia lub śledztwa, lecz nie ma zastosowania do decyzji, które dotyczą skazania.

- 129 W ten sposób rozróżnienie dokonane pomiędzy dwoma rodzajami decyzji wynika ze stosowania zasady lojalnej współpracy pomiędzy instytucjami i państwami członkowskimi, zasady, w którą wpisuje się przyjmowanie środków ograniczających w zakresie zwalczania terroryzmu i zgodnie z którą Rada powinna oprzeć umieszczenie nazwisk osób lub nazw podmiotów związanych z terroryzmem w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych na decyzjach przyjętych przez organy krajowe, których to decyzji nie powinna, a nawet nie może podważać.
- 130 I tak zasada lojalnej współpracy ma zastosowanie do decyzji krajowych dotyczących skazania z tym skutkiem, że przed umieszczeniem nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazach osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi Rada nie powinna weryfikować, czy decyzje te opierały się na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach, a powinna w tej kwestii opierać się na ocenie przeprowadzonej przez organ krajowy.
- 131 W wypadku decyzji krajowych dotyczących wszczęcia dochodzenia lub śledztwa wydawane są one, co wynika z ich natury, na początku lub w toku jeszcze niezakończonego postępowania. W celu zapewnienia skuteczności walki z terroryzmem uznano za przydatne, by Rada, w celu przyjęcia środków ograniczających, mogła oprzeć się na takich decyzjach, nawet jeśli mają one charakter wyłączne przygotowawczy, jednocześnie przewidując, w celu zapewnienia ochrony osób objętych tymi postępowaniami, że odwołanie się do tych decyzji zostanie poddane przed Radę weryfikacji, czy opierały się one na poważnych i wiarygodnych dowodach lub poszlakach.
- 132 W niniejszej sprawie decyzja Home Secretary jest ostateczna w tym znaczeniu, że w następstwie jej wydania nie ma konieczności prowadzenia dochodzenia. Co więcej, jak wynika z odpowiedzi udzielonej przez Radę na pytanie Sądu, celem tej decyzji jest zdelegalizowanie skarżącego w Zjednoczonym Królestwie, wraz z konsekwencjami karnymi dla osób utrzymujących bliższe lub dalsze powiązania ze skarżącym.
- 133 W tych okolicznościach decyzja Home Secretary nie jest decyzją o wszczęciu dochodzenia lub śledztwa i należy ją utożsamiać z decyzją dotyczącą skazania, w związku z czym – zgodnie z art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 – Rada nie musiała wskazywać w uzasadnieniu zaskarżonych aktów poważnych dowodów i poszlak, które legły u podstaw decyzji wydanej przez Home Secretary.
- 134 W tym względzie okoliczność, że Home Secretary jest organem administracyjnym, jest bez znaczenia, ponieważ, jak wynika z pkt 86 i 87 powyżej, jego decyzje można zaskarżyć w postępowaniu sądowym, wobec czego należy go uznać za organ równoważny z organem sądowym.
- 135 Ponieważ okoliczności te nie muszą być wskazane, a fortiori nie muszą zostać udowodnione przez Radę.
- 136 W konsekwencji nie można zarzucać Radzie, że w uzasadnieniach dotyczących spornych aktów nie wskazała „poważnych i wiarygodnych dowodów lub poszlak” stanowiących podstawę decyzji Home Secretary ani ich nie udowodniła.
- 137 Należy zatem oddalić część pierwszą zarzutu szóstego jako bezzasadną.

W przedmiocie drugiej części zarzutu szóstego

- 138 Z orzecznictwa wynika, że w przypadku upływu znacznego okresu czasu od wydania decyzji krajowej, która służyła za podstawę pierwotnego umieszczenia w wykazie i przyjęcia aktów prawnych służących do pozostawienia danego wpisu w wykazie, Rada nie może stwierdzić dalszego istnienia ryzyka uczestniczenia danej osoby lub danego podmiotu w działalności terrorystycznej jedynie na podstawie pozostawiania rzeczonyj decyzji w mocy, lecz musi dokonać zaktualizowanej oceny sytuacji przy

uwzględnieniu najnowszych okoliczności faktycznych świadczących o utrzymywaniu się tego ryzyka (zob. podobnie wyroki: z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 54, 55; z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, pkt 32, 33).

- 139 Z tego samego orzecznictwa wynika również, że najnowsze okoliczności faktyczne leżące u podstaw decyzji o pozostawieniu nazwiska danej osoby lub nazwy podmiotu w wykazach dotyczących zamrożenia środków finansowych mogą być wywiedzione ze źródeł innych niż decyzje krajowe przyjęte przez właściwe organy (zob. podobnie wyroki: z dnia 26 lipca 2017 r., LTTE/Rada, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 72; z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, pkt 50).
- 140 W niniejszym przypadku pierwotna decyzja Home Secretary pochodzi z 2001 r., podczas gdy zaskarżone akty zostały wydane w marcu i lipcu 2018 r.
- 141 Ponieważ okres dzielący pierwotną decyzję Home Secretary od zaskarżonych aktów wynosi 17 lat, Rada nie mogła zgodnie z orzecznictwem przywołanym w pkt 138 powyżej ograniczyć się do stwierdzenia, że decyzja Home Secretary pozostaje w mocy, bez wskazania nowszych informacji potwierdzających, że nadal istnieje ryzyko uczestniczenia skarżącego w działalności terrorystycznej.
- 142 Takie nowsze informacje zostały przedstawione przez Radę w uzasadnieniu zaskarżonych aktów.
- 143 I tak w pkt 15 załącznika A do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów Rada wskazała dwa fakty w związku z procedurą przeglądu decyzji Home Secretary, która miała miejsce we wrześniu 2016 r.
- 144 Ponadto w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów Rada przedstawiła trzynaście faktów w związku z zakwalifikowaniem skarżącego przez organy amerykańskie jako zagranicznej organizacji terrorystycznej. Fakty te zostały opisane w następujący sposób.
- „Hamas przyznał się do ataku samobójczego popełnionego we wrześniu 2003 r., w którym zginęło dziewięć żołnierzy armii izraelskiej, a trzydzieści osób zostało rannych w okolicach szpitala Assaf Harofeh i bazy wojskowej w Tzrifin (Izrael);
  - w styczniu 2004 r. w Jerozolimie terrorysta-samobójca zniszczył autobus w pobliżu rezydencji premiera, zabijając jedenastu cywilów i raniąc trzydziestu innych; do aktu tego przyznały się łącznie Hamas i Brygada Męczenników Al-Aksa;
  - w styczniu 2005 r. terroryści zdetonowali ładunek wybuchowy po stronie palestyńskiej na przejściu granicznym w Karni, dokonując wyłomu, co umożliwiło uzbrojonym Palestyńczykom przejście na stronę izraelską; mężczyźni ci zabili sześciu izraelskich cywilów i zranili pięciu innych; do aktu tego przyznały się łącznie Hamas i Brygada Męczenników Al-Aksa;
  - w styczniu 2007 r. Hamas przyznał się do porwania trojga dzieci w Strefie Gazy;
  - w styczniu 2008 r. zamaskowany strzelec palestyński ze Strefy Gazy zabił wolontariusza ekwadorskiego w wieku 21 lat, gdy ten pracował na polu w kibucu En ha-Szelosza (Izrael); do aktu tego przyznał się Hamas;
  - w lutym 2008 r. terrorysta-samobójca z Hamasu zabił starszą kobietę i zranił trzydzieści osiem innych osób w centrum handlowym w Dimonie (Izrael); funkcjonariusz policji zastrzelił drugiego terrorystę, zanim ten zdetonował pas z ładunkami wybuchowymi; Hamas zakwalifikował ten zamach jako »heroiczny«;

- w dniu 14 czerwca 2010 r. w Hebronie (Zachodni Brzeg) uzbrojeni napastnicy otworzyli ogień w kierunku samochodu policji, zabijając policjanta i raniąc dwóch pozostałych; akcja przeprowadzona wspólnie przez izraelską służbę bezpieczeństwa, izraelską policję i Tsahal umożliwiła schwytanie napastników w dniu 22 czerwca 2010 r.; w toku przesłuchania członkowie oddziału Hamasu odpowiedzialnego za atak wskazali, że zostali przeszkoleni kilka lat wcześniej i że nabyli broń, w tym karabiny kałasznikow i karabiny szturmowe; w toku tych przesłuchań ustalono także, że oddział ten zamierzał prowadzić inne działania, w szczególności porwać żołnierza i cywila w zespole Eltzsion na północ od wzgórza Hebron;
- w kwietniu 2011 r. Hamas wystrzelił raketę Kornet, która trafiła w izraelski autobus szkolny, raniąc ciężko szesnastoletniego ucznia i lekko kierowcę autobusu; ładunek wybuchowy użyty podczas ataku może przebić pancierz nowoczesnego czołgu;
- w dniu 20 sierpnia 2011 r. napastnicy wystrzelili rakiety w kierunku mieszkańców Ofakim (Izrael), raniąc dwoje dzieci i innego cywila; do aktu tego przyznał się Hamas;
- w dniu 7 lipca 2014 r. Hamas przyznał się do wystrzelenia rakiet na izraelskie miasta Ashdod, Ofakim, Ashkelon i Netivot;
- w sierpniu 2014 r. Hamas przyznał się do uprowadzenia i zabicia w czerwcu 2014 r. trzech izraelskich nastolatków na Zachodnim Brzegu;
- w listopadzie 2014 r. Hamas przyznał się do ataku, w którym sprawca wjechał samochodem w grupę pieszych w Jerozolimie;
- w kwietniu 2016 r. Hamas przyznał się do ataku bombowego na autobus w Jerozolimie, w którym rannych zostało osiemnaście osób”.

¹⁴⁵ Jak już zostało zaznaczone w pkt 109 i 110 powyżej, skarżący zarzuca Radzie, że nie wskazała, czy okoliczności faktyczne zaistniałe w okresie od lipca 2014 r. do kwietnia 2016 r. zostały wskazane w decyzji organu krajowego, czy w innym źródle.

¹⁴⁶ Zdaniem skarżącego określenie źródła przywołanej okoliczności faktycznej jest ważne, ponieważ wskazuje ono środek dowodowy, z którego powinna skorzystać Rada. W przypadku gdy przywołana okoliczność faktyczna wywiedziona jest z decyzji krajowej, Rada musi udowodnić, że decyzja ta została wydana przez właściwą władzę w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931, jeżeli natomiast informacja pochodzi z innego źródła, Rada może przeprowadzić postępowanie dowodowe według własnego uznania.

¹⁴⁷ W tym względzie należy przypomnieć, że w pkt 71 wyroku z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583) oraz w pkt 49 wyroku z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584) Trybunał orzekł, iż zainteresowana osoba lub zainteresowany podmiot mogą w ramach skargi wniesionej na pozostawienie jej nazwiska lub jego nazwy w spornym wykazie zakwestionować wszystkie okoliczności, na których Rada oparła się w celu uzasadnienia dalszego istnienia ryzyka uczestniczenia przez nie w działalności terrorystycznej, niezależnie od kwestii, czy okoliczności te wywiedzione są z decyzji krajowej przyjętej przez właściwą władzę, czy z innego źródła.

¹⁴⁸ Trybunał dodał, że w wypadku zaskarżenia to do Rady należy wykazanie zasadności przedstawianych okoliczności faktycznych, a do sądu Unii – zbadanie ich materialnej prawidłowości (wyroki: z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 71; z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, pkt 49).

- 149 Z powyższego orzecznictwa wynika, że wywodzone z decyzji krajowych okoliczności wykorzystywane przez Radę w celu wykazania dalszego istnienia ryzyka uczestniczenia w działalności terrorystycznej należy udowodnić w taki sam sposób jak okoliczności wywodzone z innych źródeł.
- 150 W tych okolicznościach należy uznać – wbrew temu, co twierdzi skarżący – że Rada nie ma obowiązku wskazywania w uzasadnieniach dotyczących zaskarżonych aktów źródła informacji przywołanych w celu pozostawienia nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazie osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych, a zatem jeżeli wspomniana okoliczność wskazana została w decyzji krajowej, Rada nie musi udowadniać, że decyzja ta została wydana przez właściwą władzę w rozumieniu art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 151 W odniesieniu do tego ostatniego przepisu należy ponadto przypomnieć, że dotyczy on umieszczenia nazwisk osób lub nazw podmiotów w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych, a nie pozostawienia tych nazwisk lub nazw w wykazie, co z kolei reguluje art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931. W związku z tym na wspomniany przepis nie można powołać się w celu nałożenia na Radę obowiązku wskazania źródła, w którym zostały wskazane okoliczności, na których opiera ona ponowne umieszczenie nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazie osób i podmiotów objętych zamrożeniem aktywów.
- 152 Część drugą zarzutu szóstego należy zatem oddalić jako bezzasadną.

W przedmiocie trzeciej części zarzutu szóstego

- 153 Skarżący twierdzi, że uzasadnienie aktu powinno odzwierciedlać stanowisko danej instytucji. Tymczasem nie ma to miejsca w niniejszym przypadku, ponieważ w celu uzasadnienia zaskarżonych aktów Rada ograniczyła się do mechanicznego skopiowania dokumentów opublikowanych w Internecie. Jest tak szczególnie w przypadku opisów procedur krajowych.
- 154 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem obowiązek uzasadnienia ma na celu, po pierwsze, zapewnienie zainteresowanemu wskazówek wystarczających do ustalenia, czy akt jest zasadny lub czy ewentualnie nie zawiera wady pozwalającej na zakwestionowanie jego ważności przed sądem Unii, a po drugie, zapewnienie sądowi Unii możliwości kontroli zgodności z prawem tego aktu (zob. wyrok z dnia 21 kwietnia 2016 r., Rada/Bank Saderat Iran, C-200/13 P, EU:C:2016:284, pkt 70 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 155 W niniejszym przypadku skarżący nie wskazuje, dlaczego skopiowanie przez Radę dokumentów opublikowanych w Internecie – zakładając, że informacja ta jest prawdziwa – uniemożliwiłoby osiągnięcie przez uzasadnienie zaskarżonych aktów tych celów.
- 156 Nie można zatem uznać, że obowiązek uzasadnienia został naruszony wyłącznie z tego powodu, że Rada skopiowała fragmenty dokumentów opublikowanych w Internecie.
- 157 Trzecią część zarzutu szóstego należy zatem oddalić jako bezzasadną.
- 158 W świetle rozważań zawartych powyżej należy zatem oddalić zarzut szósty.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego „błędnej oceny prawdziwości faktów”

- 159 W zarzucie dotyczącym „błędnej oceny prawdziwości faktów” skarżący kwestionuje fakty przedstawione przez Radę w uzasadnieniach zaskarżonych aktów, ponieważ jego zdaniem są one opisane w sposób zbyt nieprecyzyjny, nie zostały wykazane i miały miejsce zbyt dawno, aby mogły uzasadniać decyzję o pozostawieniu jego nazwy w spornych wykazach.

- 160 Zarzut drugi należy zbadać wyłącznie w zakresie, w jakim dotyczy okoliczności faktycznych, na podstawie których Rada pozostawiła nazwę skarżącego w spornych wykazach. Jak bowiem wynika z analizy pierwszej części zarzutu szóstego, okoliczności faktyczne, na których opiera się decyzja Home Secretary, nie muszą zostać wskazane w zaskarżonych aktach ani udowodnione przez Radę.
- 161 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału przypomnianym w pkt 138 powyżej w celu uzasadnienia pozostawienia nazwy skarżącego w spornych wykazach Rada oparła się na różnych okolicznościach faktycznych wskazanych w załącznikach do uzasadnień dotyczących zaskarżonych aktów.
- 162 Tymi okolicznościami są, po pierwsze, fakty zgłoszone przez Radę w związku z procedurą przeglądu, która miała miejsce w Zjednoczonym Królestwie we wrześniu 2016 r. (pkt 15 załącznika A do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów), oraz po drugie, fakty wymienione w związku z decyzjami, w których skarżący został uznany przez organy amerykańskie za zagraniczną organizację terrorystyczną (pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów).
- 163 Jeśli chodzi o fakty wymienione w pkt 15 załącznika A do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów Rada wskazała, że delegalizacja skarżącego w Zjednoczonym Królestwie była przedmiotem przeglądu przeprowadzonego we wrześniu 2016 r. przez międzyresortową grupę ds. kontroli delegalizacji i że ta międzyresortowa grupa stwierdziła, iż Hamas-Izz al-Din al-Qassem nadal uczestniczy w aktach terrorystycznych, na podstawie dwóch zdarzeń:
- podczas konfliktu między Izraelem a Gazą w lecie 2014 r. w następstwie ataków rakietowych zginęło sześciu cywilnych obywateli Izraela i jeden obywatel Tajlandii, a owe ataki rakietowe uszkodziły również niemiecki statek wycieczkowy;
  - Hamas miał skorzystać z mediów społecznościowych, aby między innymi ostrzec spółki lotnicze w Zjednoczonym Królestwie o zamierzonych atakach na lotnisko Ben Guriona w Tel Awiwie (Izrael), co mogło skutkować ofiarami cywilnymi, a Hamas faktycznie próbował zaatakować lotnisko w lipcu 2014 r.
- 164 Fakty wymienione w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów zostały przedstawione w pkt 144 powyżej.
- 165 Trybunał uważa, że w przypadku przedstawienia najnowszych okoliczności faktycznych w celu uzasadnienia pozostawienia nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazach osób lub podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych sąd Unii ma obowiązek zweryfikować w szczególności poszanowanie obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE, a także sprawdzić, czy powody te zostały wykazane (wyroki: z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 70; z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, pkt 48).
- 166 Zważywszy na to orzecznictwo oraz na krytyczne uwagi skarżącego, należy zbadać, czy zdarzenia wspomniane w pkt 15 załącznika A oraz w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów są wystarczająco uzasadnione i czy ich prawdziwość została wykazana.

W przedmiocie uzasadnienia faktów wymienionych w pkt 15 załącznika A oraz w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów

- 167 Skarżący podnosi, że fakty wymienione w pkt 15 załącznika A oraz w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów zostały opisane w sposób zbyt niedokładny, ze względu na to, że nie podano daty ani miejsca ich zaistnienia i nie wyjaśniono, w jaki sposób przypisała je Hamasowi lub Hamas-Izz al-Din al-Qassem, oraz że Rada nie wskazała, w jaki sposób fakty przypisane drugiej organizacji mogą być również przypisane tej pierwszej.

- 168 W tym względzie należy przypomnieć, że według Trybunału sąd Unii powinien w szczególności zbadać poszanowanie określonego w art. 296 TFUE obowiązku uzasadnienia i, w konsekwencji, wystarczająco precyzyjny i konkretny charakter przywołanego uzasadnienia (wyroki: z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, pkt 70; z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, pkt 48).
- 169 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym na poznanie podstawy podjętej decyzji i na obronę ich praw, a sądowi na dokonanie jego kontroli (zob. wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 170 Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie jest wystarczające, powinna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, lecz uwzględniać także okoliczności jego wydania oraz całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę (wyroki: z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 53; z dnia 14 października 2009 r., Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, pkt 82).
- 171 W szczególności akt niekorzystny jest wystarczająco uzasadniony, jeżeli został wydany w okolicznościach znanych zainteresowanemu, umożliwiających mu zrozumienie treści przyjętego względem niego środka (wyroki: z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 54; z dnia 14 października 2009 r., Bank Melli Iran/Rada, T-390/08, EU:T:2009:401, pkt 82).
- 172 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że fakty wymienione w pkt 15 załącznika A do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów (zob. pkt 163 powyżej) oraz w pkt 17 załącznika B do tego uzasadnienia (zob. pkt 144 powyżej) są co najmniej opatrzone datą roczną, miesięczną, a nawet dzienną ich zaistnienia.
- 173 Należy zauważyć ponadto, że fakty te miały miejsce w kontekście znanym skarżącemu, ponieważ miały miejsce lub przyjmuje się, że mogły mieć miejsce, na jednym lub kilku dobrze mu znanych obszarach, gdzie organizacja ta ma swoich członków, którzy mogą przekazać mu wszelkie informacje niezbędne do ich identyfikacji.
- 174 Wreszcie w przypadku większości z tych zdarzeń został podany rodzaj przeprowadzonego ataku oraz tożsamość ofiar, co jeszcze bardziej ułatwia identyfikację danych okoliczności faktycznych.
- 175 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że fakty wymienione w pkt 15 załącznika A oraz w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów zostały opisane w sposób wystarczająco dokładny i konkretny, aby mogły być zakwestionowane przez skarżącego oraz aby sąd mógł dokonać ich kontroli.
- 176 Jeśli chodzi o argument skarżącego, że rozpatrywane czyny nie zostały wyraźnie przypisane odłamowi politycznemu Hamasu lub ruchowi oporu Hamas-Izz al-Din al-Qassem, jest on nieistotny dla sprawy, ponieważ – jak wynika z pkt 116–118 powyżej, te dwa podmioty na tym etapie – do celów stosowania przepisów dotyczących zwalczania terroryzmu – należy traktować jako jedną i tę samą organizację.
- 177 Należy zatem stwierdzić, że fakty wymienione w pkt 15 załącznika A oraz w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów zostały w sposób wystarczająco uzasadnione.

W przedmiocie prawdziwości faktów wymienionych w pkt 15 załącznika A oraz w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów

- 178 Zdaniem skarżącego fakty wymienione w pkt 15 załącznika A (zob. pkt 163 powyżej) oraz w pkt 17 załącznika B (zob. pkt 144 powyżej) uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów nie mogą być podstawą pozostawienia jego nazwy w spornych wykazach. Po pierwsze, wspomniane okoliczności faktyczne, w szczególności zdarzenia sprzed 2009 r., miały według skarżącego miejsce zbyt dawno, aby mogły uzasadniać decyzję o pozostawieniu jego nazwy w tych wykazach. Po drugie, fakty te nie zostały udowodnione. W tym względzie skarżący podnosi, że Hamas nie przyznał się do czynów z sierpnia 2014 r., z listopada 2014 r. oraz z kwietnia 2016 r. wymienionych w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów, natomiast wymieniony w tym samym punkcie czyn z dnia 7 lipca 2014 r. należy rozpatrywać na tle wojny toczącej się w Strefie Gazy w 2014 r.
- 179 Zdaniem Rady niniejszy zarzut jest bezzasadny.
- 180 W odniesieniu do argumentu skarżącego dotyczącego oddalenia zdarzeń w czasie należy stwierdzić, że w pkt 33 wyroku z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584) Trybunał orzekł, iż ponieważ pomiędzy przyjęciem decyzji krajowych służących za podstawę pierwotnemu umieszczeniu nazwy strony skarżącej w wykazach osób lub podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych i tym pierwotnym umieszczeniem a przyjęciem aktów pozostawiających nazwę strony skarżącej w omawianych wykazach upłynął okres dziewięciu lat, Rada powinna oprzeć się na nowszych okolicznościach.
- 181 W drodze analogii do tego uzasadnienia należy uznać, że – jak twierdzi skarżący – w niniejszym przypadku sześć pierwszych faktów wymienionych w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów (zob. pkt 144 powyżej), które miały miejsce w latach 2003–2008, to znaczy ponad dziewięć lat przed przyjęciem zaskarżonych aktów, miało miejsce zbyt dawno, aby mogły one uzasadniać decyzję o pozostawieniu nazwy skarżącego w spornych wykazach.
- 182 Jeśli chodzi o ich daty, siedem pozostałych okoliczności faktycznych wymienionych w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów można podzielić na dwie grupy, a mianowicie te, które miały miejsce w latach 2010–2011 oraz te, które miały miejsce w 2014 r. i 2016 r. Do tych ostatnich należy dodać fakty wymienione w pkt 15 załącznika A, które miały miejsce w 2014 r.
- 183 W tym zakresie Sąd uważa, że trzy fakty, które miały miejsce w latach 2010–2011, wymienione na siódmym, ósmym i dziewiątym miejscu w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów, również miały miejsce zbyt dawno, aby mogły uzasadniać decyzję o pozostawieniu nazwy skarżącego w spornych wykazach z 2018 r. W świetle sformułowanego przez Trybunał wymogu ustalenia „najnowszych” informacji w celu pozostawienia nazwiska osoby lub nazwy podmiotu w wykazach podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych należy uznać, że upływ siedmiu lub ośmiu lat nie różni się znacząco od upływu dziewięciu lat, który został uznany przez Trybunał już za zbyt istotny w wyroku z dnia 26 lipca 2017 r., Rada/Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584).
- 184 Z powyższego wynika, że jedynie cztery ostatnie zdarzenia wymienione w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów oraz dwa zdarzenia wymienione w pkt 15 załącznika A, spośród których wszystkie miały miejsce w 2014 r. oraz w 2016 r., są wystarczająco aktualne, aby stanowić podstawę zaskarżonych aktów.
- 185 Tak więc argumentacja skarżącego dotycząca niewystarczających dowodów przedstawionych przez Radę powinna zostać zbadana wyłącznie w odniesieniu do tych sześciu faktów.

- 186 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wynika z orzecznictwa – gdy kwestionuje ona dowody przedstawione przez drugą stronę sporu, strona powinna spełnić dwa kumulatywne wymogi.
- 187 W pierwszej kolejności – zarzuty nie mogą mieć charakteru ogólnego, lecz powinny być konkretne i szczegółowe (zob. podobnie wyrok z dnia 16 września 2013 r., *Duravit i in./Komisja*, T-364/10, niepublikowany, EU:T:2013:477, pkt 55).
- 188 W drugiej kolejności – zarzuty dotyczące prawdziwości faktów powinny zostać jasno wskazane w pierwszym piśmie procesowym dotyczącym zaskarżonego aktu (zob. podobnie wyrok z dnia 22 kwietnia 2015 r., *Tomana i in./Rada i Komisja*, T-190/12, EU:T:2015:222, pkt 261).
- 189 Powyższe wymogi mają na celu umożliwienie stronie pozwanej dokładnego zapoznania się, od chwili wniesienia skargi, ze stawianymi jej przez stronę skarżącą zarzutami i należytego przygotowania swojej obrony.
- 190 W niniejszym wypadku uwagi krytyczne dotyczące faktów zaistniałych w sierpniu i w listopadzie 2014 r., wymienionych na jedenastym i dwunastym miejscu w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów, są wystarczająco precyzyjne, aby Sąd mógł je uwzględnić.
- 191 W odniesieniu do faktu z sierpnia 2014 r. w pkt 98 skargi skarżący, przedstawiając potwierdzające dokumenty, podnosi bowiem, co następuje:
- „[...] Hamas nigdy nie dokonał ani nie przyznał się do tego porwania. Natomiast rząd Izraela nieuczciwie obciążył Hamas odpowiedzialnością za to tragiczne zdarzenie, aby uzasadnić swoją interwencję militarną w Strefie Gazy w 2014 r. Następnie wiele osób posiadających szczególnie upoważnienia, jak Yuval Diskin, były szef służby Shin Bet (służby bezpieczeństwa ogólnego), zaprzeczyło analizie rządu izraelskiego w prasie, twierdząc, że porywacze działali w pojedynkę i z własnej inicjatywy”.
- 192 Podobnie w odniesieniu do faktu z listopada 2014 r. w pkt 99 skargi skarżący, przedstawiając potwierdzające dokumenty, stwierdza, co następuje:
- „[...] Hamas nigdy nie przyznał się do tego zamachu i według korespondenta dziennika *Le Monde* tego rodzaju ataki, a w szczególności atak w listopadzie 2014 r., są czynami »działających samotnie« Palestyńczyków, którzy z własnej inicjatywy opierają się »działaniom związanym wyłącznie z kwestią zapewnienia bezpieczeństwa«”.
- 193 Natomiast w odniesieniu do zdarzenia z kwietnia 2016 r., wspomnianego na trzynastym miejscu w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów, w pkt 99 skargi skarżący stwierdził jedynie, że „wbrew twierdzeniom Rady Hamas nigdy nie przeprowadził ani nie przyznał się do zamachów bombowych w 2016 r.”.
- 194 W świetle kryteriów przywołanych w pkt 187 powyżej te krytyczne uwagi są zbyt ogólne, aby Sąd mógł je wziąć pod uwagę.
- 195 W odniesieniu do zdarzenia z dnia 7 lipca 2014 r., wspomnianego na dziesiątym miejscu w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów, w pkt 100 skargi skarżący stwierdza, że twierdzenia Rady „należy rozpatrywać w świetle tego, co już zostało powiedziane na temat wojny w Strefie Gazy w 2014 r., tym bardziej w odniesieniu do ich przypisywania odłamowi politycznemu Hamasu”.
- 196 Ponieważ powyższe uwagi krytyczne odnoszą się do kwestii, czy czyn mający miejsce w ramach konfliktu zbrojnego może zostać uznany za terrorystyczny, a nie do tego, czy dany czyn miał miejsce lub czy może zostać przypisany skarżącemu, zostaną one zbadane poniżej w ramach zarzutu trzeciego.

- 197 Dwa zdarzenia z 2014 r. wspomniane w pkt 15 załącznika A do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów nie zostały zakwestionowane w sposób konkretny i szczegółowy.
- 198 Z powyższego wynika, że z sześciu zdarzeń mających miejsce w 2014 r. i w 2016 r., jedynie zdarzenia z sierpnia i z listopada 2014 r. zostały skutecznie podważone.
- 199 Jednakże te uwagi krytyczne są nieistotne dla sprawy, ponieważ cztery inne fakty, a mianowicie zdarzenia z 2014 r. wspomniane w pkt 15 załącznika A do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów oraz zdarzenia z dnia 7 lipca 2014 r. i z kwietnia 2016 r. wymienione na dziesiątym i trzynastym miejscu w pkt 17 załącznika B, nie zostały skutecznie podważone przez skarżącego i w każdym wypadku stanowią wystarczającą podstawę uzasadniającą pozostawienie jego nazwy w spornych wykazach.
- 200 Z zastrzeżeniem analizy argumentacji, o której mowa w pkt 196 powyżej, zarzut drugi należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego błędu w ocenie w odniesieniu do uznania skarżącego za organizację terrorystyczną

- 201 Skarżący jest zdania, że przyjmując zaskarżone akty, Rada popełniła błąd w ocenie, kwalifikując okoliczności faktyczne przyjęte w uzasadnieniu dotyczącym zaskarżonych aktów jako akty terrorystyczne i uznając skarżącego za organizację terrorystyczną.
- 202 Z argumentacji skarżącego wynika, że wspomniane uwagi krytyczne dotyczą zarówno okoliczności faktycznych przywołanych w decyzjach właściwych organów, na których oparto umieszczenie nazwy skarżącego w wykazach osób i podmiotów objętych zamrożeniem środków finansowych, jak i okoliczności faktycznych uzasadniających pozostawienie tej nazwy we wspomnianych wykazach, które zostały wspomniane w pkt 15 załącznika A i w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów.
- 203 Aby ustosunkować się do tego zarzutu należy dokonać rozróżnienia pomiędzy tymi dwoma rodzajami okoliczności faktycznych.

W odniesieniu do okoliczności faktycznych stanowiących podstawę dla decyzji właściwych organów, na których oparta się Rada w celu umieszczenia nazwy skarżącego w spornych wykazach

- 204 Mając na względzie odpowiedź udzieloną na zarzut pierwszy, część pierwszą zarzutu trzeciego należy rozpatrzyć jedynie w zakresie, w jakim dotyczy ona okoliczności stanowiących podstawę decyzji Home Secretary.
- 205 W odniesieniu do tych okoliczności faktycznych należy przypomnieć, że w odpowiedzi na część pierwszą zarzutu szóstego w pkt 133 powyżej orzeczono, iż okoliczności te nie muszą być wskazane w uzasadnieniu zaskarżonych aktów.
- 206 W związku z powyższym nie można żądać od Rady, aby zweryfikowała kwalifikację tych okoliczności faktycznych przez organ krajowy i wskazała w zaskarżonych aktach rezultat tej kwalifikacji.
- 207 Taka sytuacja ma miejsce tym bardziej, że decyzja Home Secretary została wydana w państwie członkowskim, w odniesieniu do którego w art. 1 ust. 4 wspólnego stanowiska 2001/931 i art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001 ustanowiono szczególną formę współpracy z Radą, skutkującą dla tej instytucji obowiązkiem odniesienia się w najszerszym możliwym zakresie do oceny dokonanej przez

właściwy organ krajowy (wyroki: z dnia 23 października 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-256/07, EU:T:2008:461, pkt 133; z dnia 4 grudnia 2008 r., People’s Mojahedin Organization of Iran/Rada, T-284/08, EU:T:2008:550, pkt 53).

- 208 Uwagi krytyczne przedstawione przez skarżącego w odniesieniu do okoliczności faktycznych stanowiących podstawę decyzji Home Secretary nie mają zatem znaczenia dla sprawy.

W odniesieniu do okoliczności faktycznych powołanych przez Radę w celu pozostawienia nazwy skarżącego w spornych wykazach i wspomnianych w pkt 15 załącznika A oraz w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów

- 209 W uzasadnieniu dotyczącym zaskarżonych aktów Rada zakwalifikowała, po pierwsze, okoliczności faktyczne wspomniane w pkt 15 załącznika A jako akty terrorystyczne w rozumieniu art. 1 ust. 3 ppkt (iii) lit. a), d), f), g) oraz i) wspólnego stanowiska 2001/931 dla celów wymienionych w art. 1 ust. 3 ppkt (i) oraz (ii) tego wspólnego stanowiska, oraz po drugie, okoliczności faktyczne wspomniane w pkt 17 załącznika B jako akty terrorystyczne w rozumieniu art. 1 ust. 3 ppkt (iii) lit. a), b), c) i f) wspólnego stanowiska 2001/931 dla celów wymienionych w art. 1 ust. 3 ppkt (i) oraz (ii) tego wspólnego stanowiska.
- 210 Skarżący podnosi, że Rada popełniła błąd, kwalifikując rozpatrywane czyny jako akty terrorystyczne. Przede wszystkim fakt, że wszystkie rozpatrywane akty zaistniały w ramach wojny okupacyjnej prowadzonej przez Izrael w Palestynie, powinien być skłonić Radę do powstrzymania się od stosowania tej kwalifikacji w stosunku do skarżącego. Następnie, nawet przy założeniu, że te okoliczności faktyczne zostały wykazane, związane z nimi czyny zostały popełnione w celu wyzwolenia ludności Palestyny, a nie w celach przywołanych przez Radę i wskazanych w art. 1 ust. 3 ppkt (i), (ii) oraz (iii) wspólnego stanowiska 2001/931.
- 211 W powyższych argumentach skarżący podnosi, że w chwili dokonywania kwalifikacji czynów wspomnianych w pkt 15 załącznika A i w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów Rada powinna była uwzględnić okoliczność, że konflikt izraelsko-palestyński jest objęty prawem konfliktów zbrojnych i że jego celem jest wyzwolenie ludności Palestyny.
- 212 W tym względzie należy wskazać, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem istnienie konfliktu zbrojnego w rozumieniu międzynarodowego prawa humanitarnego nie wyklucza stosowania przepisów prawa Unii dotyczących zapobiegania terroryzmowi, takich jak wspólne stanowisko 2001/931 i rozporządzenie nr 2580/2001, do ewentualnych aktów terrorystycznych popełnionych w tych ramach (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 57; zob. także podobnie wyrok z dnia 14 marca 2017 r., A i in., C-158/14, EU:C:2017:202, pkt 95–98).
- 213 Po pierwsze, wspólne stanowisko 2001/931 nie dokonuje bowiem w kontekście określenia swojego zakresu zastosowania żadnego rozróżnienia w zależności od tego, czy dany akt został popełniony w ramach konfliktu zbrojnego w rozumieniu międzynarodowego prawa humanitarnego, czy też nie. Po drugie, cele Unii i jej państw członkowskich dotyczą zwalczania terroryzmu w każdej jego formie, zgodnie z celami obowiązującego prawa międzynarodowego (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 58).
- 214 W tym względzie należy przypomnieć, że Rada przyjęła wspólne stanowisko 2001/931 (zob. motywy 5–7 tego wspólnego stanowiska), a następnie zgodnie z tym wspólnym stanowiskiem rozporządzenie nr 2580/2001 (zob. motywy 3, 5 i 6 tego rozporządzenia) w szczególności w celu wprowadzenia w życie na poziomie Unii rezolucji 1373 (2001) Rady Bezpieczeństwa Narodów Zjednoczonych, która potwierdza „konieczność zwalczania wszelkimi środkami, zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych podpisaną w San Francisco w dniu 26 czerwca 1945 r., zagrożeń międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa spowodowanych przez akty terrorystyczne” i nakłada na

państwa członkowskie obowiązek „zacieśniania międzynarodowej współpracy poprzez podjęcie dodatkowych środków w celu zapobiegania finansowaniu i przygotowywaniu wszelkich aktów terrorystycznych na ich terytorium” (wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 59).

- 215 Tego stanowiska nie podważa poniższa argumentacja.
- 216 Po pierwsze, skarżący podnosi, że w wyroku z dnia 14 marca 2017 r., A i in. (C-158/14, EU:C:2017:202, pkt 87) Trybunał nie orzekł w sprawie przypadku, w którym konflikt zbrojny wynika z prawa do samostanowienia, które stanowi zasadę prawa zwyczajowego. Uznanie za akty terrorystyczne działań ruchu wyzwolenia narodowego, takiego jak Hamas lub Hamas-Izz al-Din al-Qassem, który sprzeciwia się nielegalnej okupacji terytorium Palestyny przez państwo Izrael, stanowi zdaniem skarżącego naruszenie tej zasady.
- 217 W tym względzie należy wskazać, że – jak twierdzi skarżący – w wyroku z dnia 21 grudnia 2016 r., Rada/Front Polisario (C-104/16 P, EU:2016:973, pkt 88) Trybunał uznał, iż zwyczajowa zasada samostanowienia, przypomniana w szczególności w art. 1 Karty Narodów Zjednoczonych, stanowi zasadę prawa międzynarodowego mającą zastosowanie do wszystkich obszarów nierządzących się samodzielnie i do wszystkich ludów, które nie uzyskały jeszcze niepodległości.
- 218 Nie zajmując stanowiska w przedmiocie zastosowania tej zasady w niniejszej sprawie należy wskazać, że nie oznacza ona, iż w celu skorzystania z prawa do samostanowienia dany naród lub mieszkańcy danego terytorium mogą uciekać się do środków, o których mowa w art. 1 ust. 3 wspólnego stanowiska 2001/931.
- 219 Należy bowiem dokonać rozróżnienia pomiędzy z jednej strony celami, jakie pragnie osiągnąć określona ludność lub mieszkańcy danego terytorium, a z drugiej strony działaniami podejmowanymi dla ich realizacji.
- 220 Jak już wspomniano w pkt 212–214 powyżej, przepisy przyjmowane w Unii w celu zwalczania terroryzmu mają zastosowanie do wszelkich form, jakie może on przybierać, niezależnie od przedmiotu konfliktu, jeżeli podejmowane są działania spełniające wyrażone w nich warunki i wymogi.
- 221 Po drugie, skarżący neguje zamiar ustanowienia Państwa Islamskiego, który Rada przypisuje mu w uzasadnieniu dotyczącym zaskarżonych aktów i który uzasadnia umieszczenie jego nazwy w spornych wykazach.
- 222 Prawdą jest, że na początku uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów Rada stwierdza:
- „Harakat al-Muqawamah al-Islamiyyah (Hamas) to grupa, której celem jest zakończenie izraelskiej okupacji w Palestynie i stworzenie Państwa Islamskiego”.
- 223 Jednak z całości uzasadnienia wynika, że stwierdzenie to nie jest podstawą umieszczenia lub ponownego umieszczenia nazwy skarżącego w spornych wykazach.
- 224 Jak wynika z analizy zarzutów pierwszego, drugiego i szóstego powyżej, podstawą umieszczenia nazwy skarżącego w spornych wykazach jest decyzja Home Secretary, a podstawą jej ponownego umieszczenia – ta sama decyzja utrzymana w mocy oraz fakty wymienione w pkt 15 załącznika A i w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów, w granicach określonych w ramach analizy zarzutu drugiego.
- 225 We wszystkich zaskarżonych aktach zdanie podkreślone przez skarżącego odgrywa jedynie rolę kontekstową, a jego nieprawdziwość – w przypadku jej wykazania – nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności tych aktów.

226 Z powyższych względów należy oddalić zarzut trzeci jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia zasady nieingerencji

227 Skarżący podnosi, że przyjmując zaskarżone akty, Rada naruszyła zasadę nieingerencji, która wynika z art. 2 Karty Narodów Zjednoczonych i stanowi zasadę ius cogens, wywodzącą się z równości suwerennych państw w prawie międzynarodowym. Zasada ta zakazuje uznania danego państwa lub rządu za podmiot terrorystyczny.

228 Hamas nie jest zaś zwykłą organizacją pozarządową, a tym bardziej ruchem nieformalnym, lecz legalnym ruchem politycznym, który wygrał wybory w Palestynie i stanowi trzon rządu palestyńskiego. Ze względu na to, że Hamas sprawuje funkcje wykraczające poza funkcje zwykłej partii politycznej, jego działania w Strefie Gazy są faktycznie porównywalne z działaniami organu państwa i z tego względu nie mogą być obejmowane sankcjami w postaci środków antyterrorystycznych. Wśród osób i podmiotów, których nazwiska i nazwy umieszczono w spornych wykazach, jedynie skarżący znajduje się w takiej sytuacji.

229 W tym względzie należy wskazać, że zasada nieingerencji, wywodząca się z zasady suwerennej równości państw, zwana także zasadą nieinterwencji, jest zasadą prawa międzynarodowego zwyczajowego, obejmującą prawo każdego suwerennego państwa do prowadzenia swoich spraw bez zewnętrznej ingerencji.

230 Jak podnosi Rada, adresatami tej zasady prawa międzynarodowego są suwerenne państwa, a nie grupy lub ruchy (zob. wyrok z dnia 16 października 2014 r., LTTE/Rada, T-208/11 i T-508/11, EU:T:2014:885, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo).

231 Ze względu na to, że nie jest on ani państwem, ani rządem państwa, Hamas nie może korzystać z zasady nieingerencji.

232 Zarzut czwarty należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego niewystarczającego uwzględnienia rozwoju sytuacji ze względu na upływ czasu

233 Skarżący zarzuca Radzie, że z wielu względów nie przeprowadziła prawidłowo analizy, o której mowa w art. 1 ust. 6 wspólnego stanowiska 2001/931.

234 W pierwszej kolejności, w celu pozostawienia nazwy skarżącego w spornych wykazach, Rada poprzestała na stwierdzeniu, że decyzje krajowe nadal obowiązują, oraz wymieniła w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów szereg okoliczności faktycznych, nie sprawdzając, czy utrzymanie zakwalifikowania skarżącego jako zagranicznej organizacji terrorystycznej w wydanej w wyniku przeglądu decyzji amerykańskiej z dnia 27 lipca 2012 r. opierało się na poważnych i wiarogodnych dowodach lub poszlakach oraz czy okoliczności te powinny zostać zakwalifikowane jako akty terrorystyczne w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931.

235 W każdym wypadku wydana w wyniku przeglądu decyzja amerykańska z dnia 27 lipca 2012 r. jest zbyt dawna, aby uzasadniać pozostawienie nazwy skarżącego w spornych wykazach i tego nieaktualnego charakteru nie może zniwelować decyzja Zjednoczonego Królestwa z września 2016 r., która dotyczy wyłącznie Hamas-Izz al-Din al-Qassem.

- 236 W tym względzie należy przypomnieć, że – jak wynika z pkt 138–144 oraz 161–163 powyżej – podstawą ponownego umieszczenia nazwy skarżącego w spornych wykazach jest utrzymana w mocy decyzja Home Secretary oraz – w granicach wskazanych w ramach analizy zarzutu drugiego – okoliczności faktyczne wspomniane w pkt 15 załącznika A i w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów.
- 237 Z uwagi na to, że odnoszą się do wydanej w wyniku przeglądu decyzji amerykańskiej z dnia 27 lipca 2012 r., uwagi krytyczne przedstawione przez skarżącego w ramach niniejszego zarzutu są nieistotne dla sprawy, ponieważ pozostawienie jego nazwy w spornych wykazach nie zostało zgodnie z prawem oparte na tej decyzji.
- 238 W drugiej kolejności skarżący twierdzi, że czynów popełnionych w latach 2014–2016 nie można przypisać Hamasowi lub Hamas-Izz al-Din al-Qassem.
- 239 Ponieważ ta krytyczna uwaga została już zbadana w ramach zarzutu drugiego, odsyła się do pkt 176 powyżej.
- 240 W trzeciej kolejności skarżący zarzuca Radzie, że nie uwzględniła żadnej okoliczności odciążającej. W tym względzie skarżący podkreśla, po pierwsze, że opublikowana w 2017 r. Karta Hamasu opiera działania tej organizacji na zasadzie samostanowienia oraz uznaje nienaruszalność granic ustalonych przez plan Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) w 1967 r., oraz po drugie, że zdaniem obserwatorów od 2014 r. akty przemocy popełniane są przez osoby działające w pojedynkę, ponieważ Hamas-Izz al-Din al-Qassem przestrzega zawieszenia broni.
- 241 W tym względzie należy wskazać, że po wystosowaniu pism z dnia 30 listopada 2017 r. i z dnia 22 marca 2018 r., pomimo wezwania przez Radę, skarżący nie nawiązał kontaktu z tą instytucją, aby powołać się na takie okoliczności odciążające. W tych warunkach nie można zarzucać Radzie, że nie uwzględniła tych okoliczności w uzasadnieniach dotyczących zaskarżonych aktów.
- 242 Z analizy zarzutu drugiego wynika w każdym wypadku, że ponowne umieszczenie nazwy skarżącego w spornych wykazach opiera się w sposób wymagany prawem na utrzymanej w mocy decyzji Home Secretary oraz na faktach wymienionych w pkt 15 załącznika A i w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów w granicach wskazanych w ramach analizy tego zarzutu.
- 243 Zarzut piąty należy zatem oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia zasady poszanowania prawa do obrony i prawa do skutecznej ochrony sądowej

- 244 Zarzut siódmy składa się z dwóch części.

W przedmiocie części pierwszej zarzutu siódmego

- 245 W pierwszej części zarzutu siódmego skarżący wskazuje, że w przypadku gdy Rada opiera się na decyzjach krajowych przyjętych przez organy państwa trzeciego, jest zobowiązana do sprawdzenia faktycznego przestrzegania praw proceduralnych w toku postępowania krajowego, które doprowadziło do przyjęcia tych środków, zaś Sąd powinien sprawdzić, czy to badanie zostało przeprowadzone.
- 246 Skarżący uważa, że w niniejszym wypadku organy amerykańskie nie przestrzegały jego praw proceduralnych. Skarżący nie otrzymał bowiem żadnej informacji o dotyczącej go decyzji w Stanach Zjednoczonych, mimo że takie powiadomienie było jak najbardziej możliwe, ponieważ Hamas posiada

swoje biura w Damaszku (Syria) i w Gazie. W związku z powyższym nie miał on możliwości przedstawienia uwag i skorzystania z przysługującego mu prawa do środków prawnych. Nawet gdyby amerykańskie uregulowania przewidywały sądowe środki zaskarżenia, ten brak powiadomienia i uzasadnienia naruszyłby jego prawo do skutecznej ochrony sądowej. Rada powinna przynajmniej wykazać, że rząd Stanów Zjednoczonych próbował powiadomić skarżącego, lecz że taka próba nie powiodła się.

247 Biorąc pod uwagę, że po pierwsze, w odpowiedzi na zarzut pierwszy Sąd uznał, iż decyzje amerykańskie nie mogą zgodnie z prawem stanowić podstawy umieszczenia nazwy skarżącego w spornych wykazach, oraz po drugie, ponowne umieszczenie jego nazwy w tych wykazach zostało oparte na utrzymanej w mocy decyzji Home Secretary i faktach wspomnianych w pkt 15 załącznika A i w pkt 17 załącznika B do uzasadnienia dotyczącego zaskarżonych aktów (zob. pkt 138–144 i 161–163 powyżej), a nie na decyzjach, z których pochodzą te fakty, część pierwszą zarzutu siódmego należy uznać za nieskuteczną.

W przedmiocie części drugiej zarzutu siódmego

248 W części drugiej zarzutu siódmego skarżący twierdzi, że Rada naruszyła zasadę przestrzegania prawa do obrony w toku postępowania, które doprowadziło do przyjęcia zaskarżonych aktów, z trzech powodów.

249 W pierwszej kolejności skarżący zarzuca Radzie, że nie przekazała mu poważnych dowodów i poszlak, na których zostały oparte decyzje amerykańskie, tak aby mógł przedstawić swoje stanowisko w tym zakresie.

250 W związku z tym, że w ramach zarzutu pierwszego Sąd orzekł, iż decyzje amerykańskie nie mogą skutecznie stanowić podstawy umieszczenia nazwy skarżącego w spornych wykazach, a ponadto że ponowne umieszczenie jego nazwy w tych wykazach zostało oparte na utrzymanej w mocy decyzji Home Secretary i faktach wspomnianych w pkt 15 załącznika A i w pkt 17 załącznika B do przedstawienia uzasadnienia zaskarżonych aktów (zob. pkt 138–144 i 161–163 powyżej), a nie na decyzjach, z których pochodzą wspomniane fakty, argumentację tę należy oddalić jako bezskuteczną.

251 W drugiej kolejności skarżący zarzuca Radzie, że przed przyjęciem zaskarżonych aktów nie przekazała mu informacji i dowodów dotyczących faktów, które nie pochodziły z decyzji krajowych, oraz że nie został wysłuchany odnośnie tych informacji i dowodów. Skarżący jest również zdania, że w piśmie z dnia 30 listopada 2017 r. Rada powinna była wyjaśnić, iż ma on prawo tego zażądać.

252 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z orzecznictwem jedynie na wniosek zainteresowanej strony Rada ma obowiązek zapewnić dostęp do wszystkich dokumentów administracyjnych dotyczących danego środka, które nie są poufne (zob. podobnie wyroki: z dnia 16 listopada 2011 r., Bank Melli Iran/Rada, C-548/09 P, EU:C:2011:735, pkt 92; z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 87; z dnia 28 lipca 2016 r., Tomana i in./Rada i Komisja, C-330/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:601, pkt 66 i przytoczone tam orzecznictwo).

253 W niniejszej sprawie skarżący nie przedstawił jednak takiego żądania.

254 Odnośnie do okoliczności, że w piśmie z dnia 30 listopada 2017 r. nie wspomniano wyraźnie o możliwości zwrócenia się przez skarżącego do Rady o informacje i dowody dotyczące faktów, które nie wywodzą się z decyzji krajowych, należy zauważyć, że we wspomnianym piśmie został podany adres, na który skarżący mógł skierować uwagi dotyczące zamiaru pozostawienia przez Radę jego nazwy w spornych wykazach z marca 2018 r. Oczywiście jest, że skarżący miał prawo skorzystania z tego adresu, aby zażądać wspomnianych informacji i dowodów, czego nie uczynił.

- 255 W tych okolicznościach nie można stwierdzić nieważności aktów z marca 2018 r. na tej podstawie, że Rada nie przekazała informacji i dowodów dotyczących faktów, które nie pochodziły z decyzji krajowych.
- 256 W trzeciej kolejności skarżący wskazuje, że pisma z dnia 22 marca i z dnia 31 lipca 2018 r., zawierające uzasadnienia dotyczące zaskarżonych aktów, należało wysłać raczej do niego niż do jego pełnomocnika, zważywszy na to, że ma przedstawicielstwo w Damaszku i w Dosze (Katar).
- 257 W tym względzie należy stwierdzić, że obowiązek indywidualnego doręczenia konkretnego i szczegółowego uzasadnienia osobom i podmiotom, wobec których zostały przyjęte środki ograniczające, ma zasadniczo na celu uzupełnienie publikacji zawiadomienia w Dzienniku Urzędowym, gdyż to ostatnie wskazuje danym osobom lub podmiotom, że zostały wobec nich przyjęte środki ograniczające, i wzywa je, aby wystąpiły o przesłanie uzasadnienia tych środków, podając dokładny adres, na jaki wniosek ten może zostać wysłany. Indywidualne doręczenie zainteresowanym osobom i podmiotom nie jest więc jedynym mechanizmem stosowanym w celu poinformowania ich o przyjętych w stosunku do nich środkach (wyrok z dnia 14 grudnia 2018 r., Hamas/Rada, T-400/10 RENV, odwołanie w toku, EU:T:2018:966, pkt 175).
- 258 Ponadto z orzecznictwa wynika, że obowiązek indywidualnego doręczenia uzasadnienia środków ograniczających nie ma zastosowania we wszystkich przypadkach, lecz tylko wtedy, gdy okaże się to możliwe (zob. wyrok z dnia 14 grudnia 2018 r., Hamas/Rada, T-400/10 RENV, odwołanie w toku, EU:T:2018:966, pkt 176 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 259 Tymczasem w tym wypadku wydaje się, że nawet w ramach niniejszego postępowania adres skarżącego pozostaje nieznany, ponieważ jedyne informacje przekazane przez skarżącego Sądowi ograniczają się do nazwy miasta i kraju (Doha w Katarze i Gaza) (zob. podobnie wyrok z dnia 14 grudnia 2018 r., Hamas/Rada, T-400/10 RENV, odwołanie w toku, EU:T:2018:966, pkt 177).
- 260 Poza publikacją zawiadomień z dnia 22 marca i z dnia 31 lipca 2018 r. Rada mogła zatem przesłać adwokatowi skarżącego uzasadnienie dotyczące zaskarżonych aktów.
- 261 W świetle wszystkich powyższych okoliczności zarzut siódmy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego „braku uwierzytelnienia przedstawionego uzasadnienia”

- 262 W odpowiedzi udzielonej w dniu 19 marca 2019 r. na zadane przez Sąd w ramach środków organizacji postępowania pytanie z dnia 1 marca 2019 r. skarżący podnosi zarzut ósmy, dotyczący „braku uwierzytelnienia przedstawionego uzasadnienia”.
- 263 Skarżący zauważa, że uzasadnienia dotyczące zaskarżonych aktów, które zostały przekazane przez Radę jego adwokatowi w pismach z dnia 22 marca i 31 lipca 2018 r., nie zostały podpisane przez przewodniczącego tej instytucji i w związku z tym nie zostały uwierzytelnione, wbrew wymogom art. 15 regulaminu wewnętrznego Rady, przyjętego decyzją 2009/937/UE z dnia 1 grudnia 2009 r. (Dz.U. 2009, L 325, s. 35).
- 264 Skarżący twierdzi, że w braku takiego uwierzytelnienia nie może być pewien, że uzasadnienia, które zostały mu przedstawione, odpowiadają w pełni wersji przyjętej przez Radę.
- 265 Nie uznając uznania za niedopuszczalny tego zarzutu, w uwagach dotyczących zarzutu ósmego Rada zauważa, że skarżący podniósł go dopiero w odpowiedzi na pytanie Sądu i nie powołał się na ten zarzut ani w skardze, ani w piśmie dostosowującym skargę.

- 266 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z art. 84 regulaminu postępowania nie można podnosić nowych zarzutów w toku postępowania, chyba że ich podstawą są okoliczności prawne lub faktyczne ujawnione dopiero w toku postępowania.
- 267 W niniejszym przypadku zarzut ósmy został podniesiony przez skarżącego na etapie odpowiedzi udzielonej na pytanie zadane przez Sąd w ramach środków organizacji postępowania, podczas gdy mógł zostać podniesiony na etapie skargi. Należy go zatem odrzucić jako niedopuszczalny.
- 268 Niemniej jednak Sąd może w każdej chwili z urzędu, po zapoznaniu się ze stanowiskiem stron, uwzględnić zarzut oparty na normie porządku publicznego (zob. podobnie wyrok z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 48, 49 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 269 Ponieważ brak uwierzytelnienia aktu stanowi naruszenie istotnego wymogu proceduralnego w rozumieniu art. 263 TFUE (zob. podobnie wyrok z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in., C-137/92 P, EU:C:1994:247, pkt 76), zarzut ósmy jest oparty na normie porządku publicznego (zob. podobnie wyroki: z dnia 2 kwietnia 1998 r., Komisja/Sytraval i Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, pkt 67; z dnia 30 marca 2000 r., VBA/Florimex i in., C-265/97 P, EU:C:2000:170, pkt 114), w związku z czym należy go zbadać.
- 270 Co do istoty należy przypomnieć, że art. 297 ust. 2 akapit pierwszy TFUE stanowi, co następuje:
- „Akty o charakterze nieustawodawczym przyjęte w formie rozporządzeń, dyrektyw oraz decyzji, w przypadku gdy te ostatnie nie wskazują adresata, są podpisywane przez przewodniczącego instytucji, która je przyjęła”.
- 271 Ponadto art. 15 regulaminu wewnętrznego Rady przewiduje:
- „Teksty aktów przyjętych przez [...] Radę [...] są podpisywane przez przewodniczącego urzędującego w momencie przyjęcia tych aktów oraz przez sekretarza generalnego. Sekretarz generalny może upoważnić dyrektorów generalnych Sekretariatu Generalnego do podpisywania aktów”.
- 272 W przytoczonym przez skarżącego wyroku z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, pkt 75) Trybunał orzekł w odniesieniu do decyzji przyjętej przez Komisję Europejską, że uwierzytelnienie przewidziane przez regulamin wewnętrzny tej instytucji służy zapewnieniu pewności prawnej poprzez utrwalenie w językach autentycznych tekstu przyjętego przez kolegium.
- 273 Zdaniem Trybunału uwierzytelnianie przewidziane przez regulamin wewnętrzny Komisji pozwala na zweryfikowanie pełnej zgodności, w przypadku jej zakwestionowania, tekstów doręczonych lub opublikowanych z tekstem przyjętym przez instytucję, a zatem również z wolą jego autora (wyrok z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in., C-137/92 P, EU:C:1994:247, pkt 75).
- 274 Wynika stąd zdaniem Trybunału, że uwierzytelnienie wymagane przez regulamin wewnętrzny Komisji stanowi w rozumieniu art. 263 TFUE istotny wymóg proceduralny, którego naruszenie może stanowić przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności (wyrok z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in., C-137/92 P, EU:C:1994:247, pkt 76).
- 275 Zasady te, ustanowione w wyroku z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, pkt 75, 76) w odniesieniu do aktów Komisji, powinny zostać zastosowane do aktów Rady.
- 276 Podobnie jak w przypadku aktów Komisji, zasada pewności prawa wymaga, aby osoby trzecie posiadały możliwość zweryfikowania, czy akty Rady, które są publikowane lub doręczane, odpowiadają tym, które zostały przyjęte.

- 277 Jest tak nawet mimo tego, że w przeciwieństwie do Komisji Rada nie stanowi kolegium. W wyroku z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in. (C-137/92 P, EU:C:1994:247) Trybunał uzasadnił obowiązek uwierzytelniania aktów w szczególności potrzebą zapewnienia pewności prawa poprzez umożliwienie zweryfikowania pełnej zgodności tekstów doręczonych lub opublikowanych z tekstem przyjętym przez instytucję – w przypadku jej zakwestionowania. Zasada pewności prawa jest zaś ogólną zasadą prawa mającą zastosowanie do wszystkich instytucji bez względu na ich charakter, zwłaszcza gdy, jak ma to miejsce w niniejszym przypadku, przyjmuje ona akty mające na celu wywołanie skutków w sferze prawnej osób prawnych lub fizycznych.
- 278 W niniejszej sprawie bezsporne jest, że uzasadnienia spornych aktów, które zostały przekazane skarżącemu, nie są podpisane, lecz stanowią same w sobie maszynopisy dokumentów pozbawione nagłówka, bez żadnej wzmianki, nawet daty, pozwalającej je zidentyfikować jako akty wydane przez Radę i określić datę ich przyjęcia.
- 279 W uzupełnieniu swoich uwag dotyczących zarzutu ósmego Rada przekazała Sądowi zaskarżone akty, opatrzone datą i podpisane przez jej przewodniczącego i sekretarza generalnego.
- 280 Należy jednak stwierdzić, że wspomniane akty nie zawierają uzasadnienia.
- 281 Zgodnie z art. 296 TFUE akty przyjęte przez Radę są uzasadniane, ponieważ postanowienie to wymaga, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, aby dana instytucja przedstawiła powody, które skłoniły ją do ich przyjęcia, celem umożliwienia zainteresowanym zaznajomienia się ze względami uzasadniającymi podjęcie danych środków, a właściwemu sądowi dokonania ich kontroli (zob. podobnie wyrok z dnia 15 listopada 2012 r., Rada/Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 282 Część normatywną aktu, podobnie jak jego zakres, można interpretować wyłącznie w świetle jego uzasadnienia. Ponieważ część normatywna i uzasadnienie stanowią nierozdzielalną całość (wyroki: z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in., C-137/92 P, EU:C:1994:247, pkt 67; z dnia 18 stycznia 2005 r., Confédération Nationale du Crédit Mutuel/Komisja, T-93/02, EU:T:2005:11, pkt 124), nie można do celów stosowania przepisów wymagających jego uwierzytelnienia dokonywać rozróżnienia pomiędzy jego uzasadnieniem a częścią normatywną. W przypadku gdy, tak jak w niniejszej sprawie, akt i uzasadnienie zawarte są w oddzielnych dokumentach, oba muszą być uwierzytelnione, jak wymagają tego owe przepisy, przy czym obecność podpisu pod jednym z nich nie pociąga za sobą domniemania, wruszalnego czy niewruszalnego, że drugi z nich został również uwierzytelniony.
- 283 Jak przyznaje sama Rada w pkt 29 swoich uwag dotyczących zarzutu ósmego, uwierzytelnienie jej aktów stanowi istotny wymóg proceduralny. A zatem ponieważ wydaje się, że w niniejszym przypadku nie został on spełniony, należy stwierdzić nieważność zaskarżonych aktów.
- 284 Rada kwestionuje taką analizę.
- 285 W pierwszej kolejności Rada utrzymuje, że orzecznictwo wymaga od niej oddzielenia w ramach wspólnego stanowiska 2001/931 uzasadnień od aktów jako takich. Jeżeli chodzi o środki ograniczające przyjęte przez Radę, obecna sytuacja – w której zostały podpisane akty, lecz uzasadnienia już nie – jest wynikiem orzecznictwa, w związku z czym nie można jej w tej kwestii postawić żadnego zarzutu, a w konsekwencji nie można stwierdzić nieważności tych aktów.
- 286 W tym względzie należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 296 akapit drugi TFUE wszystkie akty muszą być uzasadnione, a jak zauważono w pkt 282 powyżej – część normatywna i uzasadnienie decyzji stanowią nierozdzielalną całość.

- 287 Prawdą jest, że ze względu na to, iż opublikowanie w sposób szczegółowy zarzutów przyjętych wobec odnośnych osób i podmiotów mogłoby stać w sprzeczności z nadrzędnymi względami leżącymi w ogólnym interesie i zaszkodzić ich uzasadnionym interesom, założono, że publikacja w Dzienniku Urzędowym części normatywnej i ogólnego uzasadnienia środków w postaci zamrożenia środków finansowych jest wystarczająca, przy czym szczegółowe i konkretne uzasadnienie tej decyzji powinno zostać sformalizowane i podane do wiadomości zainteresowanych w inny odpowiedni sposób (zob. podobnie wyrok z dnia 12 grudnia 2006 r., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Rada, T-228/02, EU:T:2006:384, pkt 147).
- 288 Jednakże tolerancja ta dotyczy tylko publikacji aktów, a nie aktów samych w sobie, a co za tym idzie – przewidzianego w art. 297 ust. 2 akapit pierwszy TFUE i art. 15 regulaminu wewnętrznego Rady obowiązku ich podpisania.
- 289 W drugiej kolejności Rada wskazuje, że zaskarżone akty i uzasadnienia, które leżą u ich podstaw, zostały przyjęte jednocześnie przez państwa członkowskie po przeprowadzeniu przewidzianej w art. 12 ust. 1 regulaminu wewnętrznego Rady rygorystycznej procedury pisemnej.
- 290 Po pierwsze, właściwa grupa robocza Rady, a mianowicie Grupa Robocza ds. Zastosowania Szczególnych Środków w celu Zwalczenia Terroryzmu (COMET), omówiła ewentualne ponowne umieszczenie nazwy skarżącego w wykazie na podstawie istniejącego uzasadnienia i stwierdziła, że żadna nowa informacja nie przemawia za wykreśleniem jego nazwy z tego wykazu. Na tej podstawie COMET przyjęła uzasadnienia dotyczące wszystkich zainteresowanych podmiotów i osób.
- 291 Po drugie, wysoki przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa przedstawił swoje propozycje w celu przyjęcia zaskarżonych aktów, odpowiednio w dniu 5 marca i 3 lipca 2018 r. W dniach 8 marca i 5 lipca 2018 r. propozycje te zostały ocenione przez grupę roboczą Rady, a mianowicie Grupę Roboczą Radców ds. Stosunków Zewnętrznych (RELEX), która sporządziła teksty projektów.
- 292 Po trzecie, sekretarz generalny Rady przygotował notatkę dla Komitetu Stałych Przedstawicieli (Coreper) i Rady przedstawiającą wszystkie dokumenty, które powinny być zostać przyjęte. Na tej podstawie sekretarz generalny Rady wszczął postępowania pisemne zgodnie z art. 12 ust. 1 regulaminu wewnętrznego Rady. Dokumenty, na podstawie których zostały wszczęte postępowania pisemne, wskazywały szczegółowo dokumenty odnoszące się do tych postępowań i wśród tych dokumentów znalazły się zarówno projekty zaskarżonych aktów, jak i projekty odnoszących się do nich uzasadnień. Wszystkie delegacje państw członkowskich zaakceptowały te projekty.
- 293 Przestrzeganie wspomnianych procedur oraz dokumenty, które zostały wydane po ich przeprowadzeniu, wskazują z pewnością, że zaskarżone akty, wraz z uzasadnieniem, zostały przyjęte przez Radę i że są zgodne z jej zamiarami.
- 294 Nie można uwzględnić takiego argumentu.
- 295 W tym względzie należy przypomnieć, że podpisanie aktów Rady przez jej przewodniczącego i sekretarza generalnego, przewidziane w art. 297 ust. 2 akapit pierwszy TFUE i art. 15 regulaminu wewnętrznego Rady, ma w szczególności na celu umożliwienie osobom trzecim upewnienia się, czy przesłane im akty są tymi, które zostały przyjęte przez Radę.
- 296 Innymi słowy, uwierzytelnienie aktów Rady można uznać za zmaterializowanie się stwierdzenia przez przewodniczącego i sekretarza generalnego tej instytucji, że dane akty zostały rzeczywiście przez nią przyjęte.

- 297 Tej formalności nie można zastąpić opisem procedury zastosowanej przez Radę w celu przyjęcia wspomnianych aktów. Skoro traktat i regulamin wewnętrzny instytucji wymagają od niej spełnienia określonej formalności mającej na celu zapewnienie przestrzegania zasady pewności prawa wobec osób trzecich, polegającej na podpisaniu przyjętych przez nią aktów, instytucja ta nie może obejść tej formalności poprzez stwierdzenie, że zostały zachowane przepisy proceduralne przewidziane w regulaminie wewnętrznym.
- 298 W trzeciej kolejności Rada podnosi, że w niniejszej sprawie stan faktyczny różni się od stanu faktycznego sprawy, w której wydano wyrok z dnia 15 czerwca 1994 r., Komisja/BASF i in. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), w której to zaskarżona decyzja nie odpowiadała wersji przyjętej przez Komisję. Taka sytuacja nie może mieć miejsca w przypadku aktów Rady ze względu na stosowane w tej instytucji procedury wewnętrzne, a poza tym skarżący nie przedstawił żadnego dowodu wskazującego na to, że uzasadnienia zostały zmienione po ich przyjęciu.
- 299 W tym względzie należy wskazać, że zgodnie z orzecnictwem naruszenie istotnego wymogu proceduralnego spowodowane jest już samym brakiem uwierzytelnienia aktu, bez konieczności wykazania, że akt jest dotknięty inną wadą lub że brak uwierzytelnienia przyniósł uszczerbek podmiotowi, który się na niego powołuje (wyroki: z dnia 6 kwietnia 2000 r., Komisja/ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, pkt 42; z dnia 6 kwietnia 2000 r., Komisja/Solvay, C-287/95 P i C-288/95 P, EU:C:2000:189, pkt 46).
- 300 Na potrzeby niniejszego wyводу należy stwierdzić, że w żadnym momencie w swoich pismach procesowych Rada nie podniosła argumentu o niemożności dokonania uwierzytelnienia uzasadnień dotyczących zaskarżonych aktów.
- 301 Po podpisaniu zaskarżonych aktów podpisy przewodniczącego i sekretarza generalnego Rady mogły zostać również umieszczone na odnoszących się do nich uzasadnieniach. Powinny były zostać tam umieszczone, ponieważ zaskarżone akty i ich uzasadnienia były zawarte w oddzielnych dokumentach, a uzasadnienia są niezbędnym uzupełnieniem zaskarżonych aktów, jak wynika z pkt 281 i 282 powyżej.
- 302 Jak wskazano w pkt 283 powyżej, sama Rada dostrzegła znaczenie uwierzytelnienia przyjmowanych przez siebie aktów prawnych, uznając je w pkt 29 odpowiedzi udzielonej na pytanie Sądu za istotny wymóg proceduralny.
- 303 Wreszcie Rada twierdzi, że chociaż Sąd uważa, iż zaskarżone akty zostały dotknięte uchybieniem proceduralnym, uchybienie to jest niewystarczające do stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów.
- 304 Ten argument również należy odrzucić. Ponieważ uwierzytelnienie aktów Rady przez jej przewodniczącego i sekretarza generalnego stanowi istotny wymóg proceduralny, zgodnie z orzecnictwem jego naruszenie powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonych aktów (zob. podobnie wyrok z dnia 24 czerwca 2015 r., Hiszpania/Komisja, C-263/13 P, EU:C:2015:415, pkt 56 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 305 Podsumowując – ponieważ uzasadnienia dotyczące zaskarżonych aktów nie zostały podpisane przez przewodniczącego Rady i jej sekretarza generalnego, podczas gdy znajdowały się one w odrębnych dokumentach, należy uwzględnić zarzut ósmy i stwierdzić nieważność zaskarżonych aktów w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego.

W przedmiocie kosztów

- 306 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

307 Ponieważ Rada przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem skarżącego – obciążyć ją jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) **Stwierdza się nieważność decyzji Rady (WPZiB) 2018/475 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji (WPZiB) 2017/1426, rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/468 z dnia 21 marca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu, oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze (UE) 2017/1420, decyzji Rady (WPZiB) 2018/1084 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącej aktualizacji wykazu osób, grup i podmiotów objętych art. 2, 3 i 4 wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu i uchylenia decyzji 2018/475 oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/1071 z dnia 30 lipca 2018 r. dotyczącego wykonania art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom, mających na celu zwalczanie terroryzmu, oraz uchylającego rozporządzenie wykonawcze 2018/468 – w zakresie, w jakim akty te dotyczą „Hamasu, w tym » Hamas-Izz al-Din al-Qassem«”.**
- 2) **Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Hamas.**

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 4 września 2019 r.

Podpisy